

אתגתא

בשבע 1020 | כ"ג במרחשוון תשפ"ג, 17.11.22

לא תאמינו מה המקור לשמה
של תחרות הכדורגל העולמית
שתיפתח השבוע - המונדיאל

// דביר שרייבר

אהבה זאב אולם

בעידן שבו גירושין הפכו לעניין טריוויאלי חוצה מגזרים, יש מי שהזוגיות הפכה בשבילם למשימת חיים והם
בוחרים לגלות בכל יום מחדש את האהבה אצל זוגות שכבר מזמן התייאשו ממנה // **רחלי מושקוביץ**

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

כש מפסידיים הולכים לים

יכולנו לנהל את המשא ומתן הזה טוב יותר. ולמה שמחתי לעבור השבוע בידוק ביטחוני חוזר

הניצחון של נתניהו יום לפני השבעת הכנסת החדשה, שעליה הוא עוד יכתוב את פרקי ההמשך של סיפור חייו.

במרכז הערב, שערכה הוצאת מאיר-סלע במרכז מורשת בגין, שיחה של נתניהו עם ד"ר מיכה גודמן תחת הכותרת "מקיר הברזל למושולש הברזל - ההגות הפוליטית שמאחורי האוטוביוגרפיה". הווסטאפ שלי לא מפסיק לרטוט מעדכונים וספינים על המשא ומתן הפוליטי, אבל כאן על הבמה האיש שמנהל אותו (וגם את המשפט שלו שמתנהל בימים אלה, על הדרך) שוקע בשחת עומק, אינטלקטואלית על ז'בוטינסקי, הרצל ופינסקר וההבדלים ביניהם, כאילו אין סמוטריץ' ואין דני דנון. וזה מרשים מאוד. החזון, התודעה ההיסטורית, המנהיגות. לא צריך להיות ביביסט בשביל להתלהב. מספיק לדמיין את לפיד או בנט מנסים לנהל שיחה כזאת.

איך הצליחו להפוך את המדינאי המרשים הזה אצל ישראלים רבים כל כך (ממש לא הרוב, כפי שראינו בבחירות, אבל עדיין הרבה מאוד) לגלית פיסטוק? בסוף באמת מדובר בליגה אחרת, גם ברמה האינטלקטואלית וגם ברמה המעשית. איך אורחים אכפתיים ושוחרי טובתה של מדינת ישראל הונדסו להעדיף כל מנהיג אחר, אפילו גנץ, רק לא ביבי.

ועוד מחשבה: אני מסתכל על המופע של נתניהו באירוע הזה ונוכח במופעים אחרים שלו בשבועות האחרונים. מסע ה"ביבי" בא" ערב הבחירות בכל ערי הארץ. צפיתי בכמה כאלה בפייסבוק לייב בדף של נתניהו. גם שם זה היה מאוד מרשים, אבל מרשים מסוג אחר לגמרי. אז איך בעצם לא מתבלבלים לו בראש הז'אנרים? איך הוא עובר בקלות כזאת בין ה"ביבי" בא" ל"גודמן" בא"?

4 אבל מבחינתי החוויה האמיתית הייתה בכלל לפני שנתניהו נכנס לאולם: התור לבידוק הבטחוני איטי וארוך. הרחוב בחוף סגור לכניסת כלי רכב, ובפנים מאות אנשים צובאים על המגנומטרים. כמה שעות קודם לכן הגעתי מחו"ל והנה שוב אני נאלץ לעבור בידוק מעצבן ולהוציא הכול מהכיסים. טוב, לפחות כאן לא צריך לחלוץ נעליים. יש נשק? לא. אבל זה לא מספיק. צריך להעביר בשיקוף גם את הטישו שבכיס.

הגעתי לשם עם הבן שלי. אנחנו עוברים סוף סוף את הבידוק, נכנסים לאולם המלא, ואיך שאנחנו מתיישבים על הכיסאות, הוא צריך, במחילה, לשירותים. אין בעיה, אני אומר לילד. בוא נצא לשירותים פה, מיד בכניסה האחורית של האולם. אבל לא. מסיבות אבטחה האזור הזה נסגר ואפשר להשתמש רק בשירותים בקומת הכניסה של הבניין. טוב, אז נעלה לשם. בדרך אנחנו חולפים על פני עמדת הבידוק. תזכרו אותנו, אני אומר לאנשי האבטחה הרבים בכניסה לאולם, עוד רגע נשוב. והם אומרים לי: אין בעיה. נזכור אותך. נכניס אותך. אבל שתדע, אם יצאת מהמתחם הסטרילי - כשתחזור אליו תיאלץ לעבור את כל הפרוצדורה מחדש. אלה הכללים, זו אבטחת ראש ממשלה.

ואני יוצא עם הילד, חוזר כעבור ארבע וחצי דקות, ועובר שוב את כל הבידוק המגנ'ס מהתחלה. יש נשק? יש טישו? המאבטחים מתנצלים. אלה הנהלים, הם אומרים. אבטחת ראש ממשלה. ואצלי בלב שיר. כמה כאב לראות בשנה האחרונה את שיירת ראש הממשלה נוסעת ובין כל המאבטחים יושב ברכב השרד ראש ממשלה עם שיש מנדטים (ואחר כך חמישה). או זה שהחליף אותו. והנה, בחסד ה' עלינו, חזרנו לימים שבהם נתניהו חזר להיות מאובטח כראש ממשלה. ממשלה עדיין אין, נכון, והמשא ומתן להקמתה נמרח, אבל מאבטחים יש, בלי עין הרע, לרוב. איזה יופי. מודים אנחנו לך על כל בידוק ובידוק.

וממש כמו בבדיחה המפורסמת על ההוא שמתקשר שוב ושוב ללשכת ראש הממשלה ומבקש לשוחח עם שמעון פרס אחרי ההפסד שלו בבחירות, רק כדי לשמוע שוב ושוב את המשפט "שמעון פרס כבר לא נמצא בלשכת ראש הממשלה", שקלתי גם אני לצאת לשירותים שוב ושוב, ולעבור את הבידוק שוב ושוב, רק בשביל שהמאבטחים יסבירו לי שאלה הנהלים באבטחת ראש ממשלה. ●

השקת הספר של נתניהו, השבוע

בפנים נפולות. מה קרה שם רגע אחרי שנסגרה הדלת? מי בכלל מדבר שם עם מי? לפיד עם גנץ? מיכאלי עם לפיד? ואיפה זהבה גלאון? אה, בכלל לא עברה את אחוז החסימה.

אבל עזבו את הפוליטיקאים. בואו נדבר על הלך הרוח בשמאל. על אנשי הרוח. על מעצבי התודעה. על כותבי הטורים. זה פשוט נפלא לקרוא אותם מאז הבחירות. זו לא שמחה לאיד (טוב, אולי קצת, למה לשקר) אלא יותר הנאה סאטירית.

מוסף 'הארץ' יצא בשבת שעברה בגיליון אבל מיוחד. אולי מדויק יותר: גיליון נחמה. מיטב הכותבים מנסים למצוא שם קצה חוט של תקווה. או כלשון המשפט הבודד שמופיע בשער המוסף על רקע איור של שמיים קודרים: "ואולי בכל זאת יש גם סיבות לאופטימיות?". המאמר המרכזי הוא של מורן שריר. "כשהמהלומה כל כך קשה", נכתב בהפניה אליו, "לא קל לאנשי שמאל לחשוב על סיבות לאופטימיות. אבל כשמחפשים, מוצאים אותה בכל מיני מקומות מפתיעים".

ואז מגיע המאמר. הנה רק הפתיחה שלו: "הדייגים בנמל יפו מגיעים בבוקר מעומק הים אחרי הפלגה לילית. פורקים, מגלגלים, מקפלים בדממה. אם הם נראים טרודים זה מפני שהם חוזר עם רשתות ריקות. אין להם פנאי לחשוב על הבחירות, הראש שלהם בים. כמה מטרים מהם, על הטיילת הולכים אנשים עם הראש באדמה. אפילו הפסיכיים ביותר נראים המומים מתוצאות הבחירות. מאז הלילה הגדול של נתניהו ובני בריתו, ובוקר ההנאזוב המחליא שלמחרת, גוש השינוי עבר מהכחשה (המעטפות הכפולות יעבירו את מרצ') לכעס (מרב, מה עשית?!!). בימים האחרונים חלקנו כבר הגיע לשלב ההתמקחות. מתחילים לחשוב שאולי שווה להכניס את גנץ לממשלה כדי להציל את המצב; נותנים לבן גביר צ'אנס להתמתן לפני שממשיכים עם התוכניות לעקור לברלין.

התוצאות כל כך חד-משמעיות שמתבקש לחפש סיבה לאופטימיות. לא צריך הרבה, אפילו שתי טיפות מים בכוס הריקה. זה לא קל. בחלקים מסוימים במדינה הדכדוך עדיין שולט ברחוב. אנשים עוד אוספים את עצמם, החרדה מטפסת גבוה ויש מחסור לאומי בקלונקס. קשה למצוא זווית אופטימית כשהמהלומה כל כך קשה וגדמה שהמדינה נסחפת באופן חד-סטרי למסדרון חשוך ללא מוצא. מחנה השינוי מפחד מדרך ארוכה.

מניסיון, בימים כאלה הכי טוב ללכת לים. הרגשה טובה כמעט מובטחת. רחש הגלים הרפטיבי, האוויר שממלא את הריאות, השקט, השלווה. ויותר מהכול - הנצחיות של המים. הים נראה אינ' סופי, הקצף מתפוגג ומופיע שוב והאופק תמיד נשאר רחוק ומבטיח. מה שלא יקרה, הגלים ימשיכו להישטף לחוף, גאות תתחלף בשפל וחוזר חלילה. בבקרים כבר קריר. הנמל הזה ראה את יפת בן נח, את פטרוס הקדוש, צלאח א'דין ונפוליאון. הוא בטח לא מתרגש מאיתמר בן גביר. הגלים שטפו את כולם. לפי האגדה הקדומה, יפו שרדה את המבול. אז מי זה שמחה רוטמן?"

נחמו נחמו, עמי. דברו על לב תל אביב וקראו אליה.

3 ובירושלים? שמחה גדולה. אירוע השקת הספר החדש של נתניהו, 'ביבי' - סיפור חייו, שהפך לטקס הענקת ספר פלטינה על מכירת 40,000 עותקים, שהפך לחגיגת

1 זה לא היה יכול להתנהל אחרת? מה, נאיבי מצידי לחשוב שהיו מספיקים כמה ימים של שיחות סגורות בכנסת או במצודת זאב או בכפר המכביה כמובן (מה יש במלון הזה שהופך אותו למארח הרשמי של שיחות המו"מ הפוליטיות בשבועים השנים האחרונות?), שיחות ענייניות, בלי ספינים, בלי הדלפות, כדי להקים כמה שיותר מהר ממשלה מאוחדת?

אני יודע: יש אינטרסים, ויש יצרים, ויש תקציבים, ויש תפקידים. ברור. אבל כן, היו לי ציפיות שהפעם זה ייראה קצת אחרת. אולי בגלל הדרך האידיאולוגית המשותפת שבה המאחד רב כל כך על המפריד. זו הרי לא הממשלה הקודמת שאין בה שום דבק אמיתי בין המפלגות. אולי היו לי ציפיות גם בגלל ההכרעה הברורה של הבורח. ומעל הכול, בגלל השנה הנוראה והמופלאה שעברה עליכם, נציגי כל מפלגות הימין באופוזיציה. שנה כה מגובשת, שבה - בניגוד לכל התחזיות משמאל, שלפיהן האופוזיציה תתפרק רגע אחרי אישור התקציב, וכולם יריחו את הדם של נתניהו ויילחמו על הירושה שלו - ידעתם לעבוד בשינוף פעולה הדוק, יום ולילה. בעיקר לילה. נו, אז אי אפשר לעשות עכשיו את המשא ומתן באותה רוח? איפה דוד ביטן והסוכריות על מקל שלו כשצריכים אותו? חייבים את הספינים וההשמצות? חייבים את הדרישות המופרזות?

ועוד דבר שאני לא מבין: מאיפה צץ פתאום העניין הזה שסמוטריץ' צריך להיות שר הביטחון? הרי לפני הבחירות הוא דיבר כל הזמן על הרפורמה במערכת המשפט. הוא השיק בקול רעש תקשורת גדול ביחד עם שמחה רוטמן את תוכנית 'חוק וצדק'. מבחינתי זאת הייתה הבטחת בחירות ליבתית. זה מה שצעק אליי מכל שלט חוצות ומכל באנר בימים האחרונים שלפני הבחירות: תמונה של סמוטריץ' עם הסלוגן 'עושים RESTART למערכת המשפט!'.
14 מנדטים ראו את הקמפיין הזה (וגם את הסלוגן "מה שאתה בוחר - זה מה מה שאתה מקבל"), והנהנו בהתלהבות. כן, חייבים לעשות ריסטארט למערכת המשפט. זה באמת הדבר המשפיע ביותר על הכול, כולל הכול. ארץ ישראל, עם ישראל, תורת ישראל. וכן, גם ביטחון ישראל. אז קדימה סמוטריץ', לך על התיק הזה. רוץ עליו. הוא מתאים לך בול. אתה תהיה שר משפטים מצוי. ותעשה את השינוי שבשבילי נבחרתם. תחוקק את פסקת ההתגברות או כל מתווה אחר שיחזיר את בג"ץ לכוחו הראוי. תחזק את נציגי הביקורת על הפרקליטות. תמנה שופטים שמרנים לעליון (צפויים לך לפחות ארבעה מינויים כאלה בקדנציה הבאה, עם פרישתם לגמלאות של ארבעה משופטי העליון). תמנה אנשים טובים לתפקידים בכירים בפרקליטות (צפויים לך לפחות שני מינויים כאלה בקדנציה הבאה, עם פרישתם של המשנה לעניינים פליליים והמשנה לעניינים כלכליים). מה יותר חשוב מזה? לרדת לשטח ממסוק עם מעיל רוח ולפקד על מבצע צבאי? נו, הרי גם שם, מי שבסוף קובע את הוראות הפתיחה באש זה לא שר הביטחון אלא שופטי בג"ץ. אז למה עכשיו כל המלחמה המיותרת הזאת על תפקיד שר הביטחון?

ובאיוז מהירות כל אנשי הליכוד ומקורבי נתניהו מתחילים לטנף ככה על סמוטריץ'? ולמה פעם בכמה שעות עובר בי החשד שנתניהו בכלל סוגר ברגעים אלה עם גנץ הצטרפות לממשלה ומשאיר חלילה את הציונות הדתית בחוץ?
תוך כדי כתיבת השורות האלה קופץ לי ציוץ של איתמר בן גביר: "די לירי בנגמ"ש. בצלאל אידיאליסט מלא מלא, ואני קורא לכולם לגלות אחריות. בוא ניכנס למשא ומתן אינטנסיבי ולחדרים סגורים עד שיצא עשן. לא נקים ממשלת ימין בהשמצות ובמריבות". מסכים עם כל מילה, אבל תראו לאן הגענו: איתמר בן גביר הוא המבוגר האחראי והמתון במו"מ המביך הזה.

וכשהמצב בקואליציה החדשה מדכדך, תמיד אפשר למצוא קצת עידוד במצב של האופוזיציה החדשה. ואני לא מדבר עכשיו רק על מלחמות העולם שם בין המפלגות השונות. הרי חלק מהדרמה של המהפך ההיסטורי הוא לא רק התחזקות הימין, אלא גם התפוררות השמאל. ראיתם את התמונה מכמירת הלב של ראשי האופוזיציה החדשה בפגישתם הראשונה בכנסת? לפיד, גנץ, ליברמן, מיכאלי ועבאס יושבים בחדר אחד

2 וכשהמצב בקואליציה החדשה מדכדך, תמיד אפשר למצוא קצת עידוד במצב של האופוזיציה החדשה. ואני לא מדבר עכשיו רק על מלחמות העולם שם בין המפלגות השונות. הרי חלק מהדרמה של המהפך ההיסטורי הוא לא רק התחזקות הימין, אלא גם התפוררות השמאל. ראיתם את התמונה מכמירת הלב של ראשי האופוזיציה החדשה בפגישתם הראשונה בכנסת? לפיד, גנץ, ליברמן, מיכאלי ועבאס יושבים בחדר אחד

אשחר & more

שידוכים הם האחריות של כולנו

מיכל יזרלביץ

הקימה את "דאבל הכרזות" - שדכן וירטואלי, שכבר
שידך כמה זוגות, ומארגנת ארועי פו"פים מושקעים!

תכירו את **תכירו** **קרן**

ההשקעה שלכם בעולם השידוכים

קרן של ערבות הדדית, שמזמינה את כולנו להיות חלק,
להיות שותפים בהקמת בתים

תגמול כספי למשדכים • בי"ס לשדכנים • ארגון גג לשדכני מוסדות

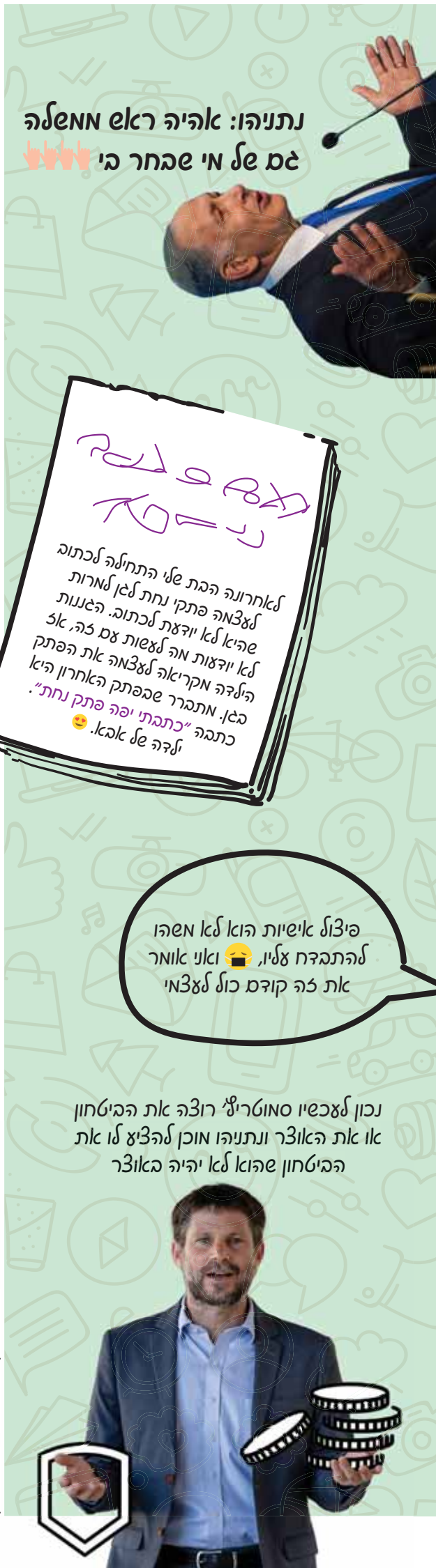
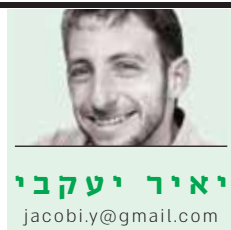
הצטרפו לקרן בהשקעה חודשית של 36 ש"ח

חושבים
עליהם,
מתפללים
עליהם,
**מה עוד
אפשר
לעשות?**

לפרטים והצטרפות
חפשו בגוגל ובפייסבוק "תכירו"

מוכיה בשער

על קנקנו של המשחק. מגרש הכדורגל הוא מקום אלים וגס, ויעידו על כך אינספור אימהות תמימות שחטאן היחיד הוא שבנן נעשה שופט. וזה עוד בלי לדבר על השחקנים עצמם שלא כולם בדיוק רבי לוי יצחק מברדיטשב ומספיק להיזכר איך זידאן נגח במטראצי כאילו היה שור מועד על סטראידים.

כדורגל זה גם לא משחק שמעודד יושר ואמת. ראיתם פעם שחקן כדורגל שמסכים עם השופט? אני לא. שחקן כדורגל יכול לקחת חולץ פקקים, לעקור ליריבו את העיניים ואז, עם הישמע השריקה, להרים ידיים למעלה ולזעוק בחרדת קודש: "בקושי ליטפתי אותו!". זכורני מקרה אחד שבו רובי פאולר, זכר חלוץ לברכה, הודה שהעבירה שנשרקה לטובתו לא הייתה עבירה. הוא קיבל גביע על הגינות ואף אחד מכם לא מכיר את השם שלו. מראדונה לעומת זאת הבקיע שער עם היד וכולנו יודעים מי הוא.

משחק הכדורגל גם מקדש את התוצאה והתוצאה בלבד. רוברטו באג'ו סחב את נבחרת איטליה על הגב כל הדרך לגמר מונדיאל 94 ואז בגמר בעט פנדל לשמיים ונכתב ונחתם בספר לזורים גמורים לאלתר עוד השנה. איפה ההערכה לדרך, למסע, לצמח המזוהה שהוא גידל? קדחת.

או באיזו אמתלה נתיר לעצמנו צפייה במשחק רב-החולאים הזה? בשביל זה אני פה רבויסיי!

נתחיל בלומר שבידוע שכשיש גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה כנראה שיש בעיה בגזירה. רוצה לומר אם העם צופה, כנראה העם לא טועה. איך אמר בגין, "העם הזה הוא עם חכם ונבון!". אז נכון שאם בגין היה רואה מה הולך היום בטיקטוק הוא היה מסייג את עצמו, אבל לא מתקטננים בלימוד זכות.

אין לי אלא להביט למציאות בעין טובה ולומר שאהדה לקבוצה נותנת לאנשים את ההזדמנות להיות חלק ממשהו שיותר גדול מהם. קבוצת הכדורגל היא בעצמה דוגמה לחבורה של אנשים שתלויים אלו באלו כדי להצליח. ההכרה בכך שאנחנו לא רק זקוקים לאחרים כדי להצליח אלא מעדיפים להיות חלק מחבורה היא מחשבה יהודית מאין כמוה. מסתבר שלמרות שאנחנו חיים בחברה שמקדשת מאוד את האינדיבידואליות וההצלחה האישית, אנחנו מבינים באינסטינקט שבפני עצמנו אנחנו כלום ושום דבר ושרק יחד אנחנו מקבלים משמעות.

אז תגידו לי יעקביני, אפשר גם להיות חלק מחבורה קדושה שלומדת דף יומי, מה איבדת בכדורגל? על זה יש לומר: עד כאן דברי יצר הטוב! סוף סוף אנחנו מנסים להצדיק מונדיאל פה.

אז לכו לכם קוראים יקרים, צפו באדיקות בספורט המבורך הזה והתענגו על הזכות להיות חלק משלם, בורג קטן במכונה גדולה.

רצוי מכונה שהייתה בצד הנכון במלחמת העולם השנייה. שכוויי. ●

כבר אמר מי שאמר שכדורגל זה "עשרים ושניים חוליגנים שרצים אחרי כדור", אבל האמת לא יכולה להיות רחוקה יותר. הרי השוער כמעט לא רץ, ככה שבמקסימום אנחנו מדברים על עשרים חוליגנים שרצים (ובמקרה של נבחרת ישראל הם גם לא רצים רוב הזמן, יותר כמו עשרים חוליגנים שמהדסים בגמלוניות ברחבי המגרש במשך עשרים דקות עד שהם מרימים ידיים).

בכל מקרה, אחרי שיישרנו קו בנוגע לטבע המשחק, בואו ניגש לתורף העניין. המונדיאל מתרגש עלינו ושלא כמו הבחירות בישראל, בפ"א (הפדרציה הבינלאומית לכדורגל) מקפידים לשמור על התדירות הזאת קבועה וקשיחה. הם לא מחליטים אחרי שנה וחצי לפזר את הכדורגל וללכת למונדיאל כי ליברמן החליט שהוא לא מוסר יותר לקשר הימני. אני שוב סוטה מהנושא.

הנקודה שאני חותר אליה באותה גמלוניות שבה רצים השחקנים הישראליים היא שלכאורה אין בין המונדיאל ובין הקוראים יראי השמיים של עיתון זה דבר וחצי דבר. התרבות הזאת לא לנו! והנה סיפור.

במונדיאל של 2002 הייתי תלמיד שיעור א' בשיבת ההסדר בקריית שמונה ואוהד מושבע של נבחרת הולנד, שבזמנו נתפסה כחבורה מגובשת של חסידי אומות העולם ועל כן זכתה לאהדת ישראלים רבים. דנמרק, אגב, הייתה מדינה ראויה ממנה מהבחינה הזאת אבל הנבחרת שלהם הייתה הרבה פחות טובה אז בואו.

את המשחקים של מונדיאל 2002 הבנתי שלא אראה כי הם נפלו כולם על זמני הלימוד בשיבה. אבל רצה מסובב הסיבות ויום אחד קיבלנו הודעה שהרב שלנו לא יוכל להגיע להעביר את השיעור של שתיים עשרה בצהריים. הצער על החמצת השיעור התחלף די מהר בשמחה על כך שנגיע ראשונים לחדר האוכל ונזכה לבחור ראשונים מהגולש הזרחני על סגולותיו הרפואיות ומרכיביו הכימיים המוטלים בספק.

ארז היה הראשון שהבין את ההזדמנות שנפלה בחיקנו. "יש עכשיו ברזיל-טורקיה!" הוא הכריז. וכמו כלב זאב מבויית שפוגש פתאום תרנגולת גם אנחנו נזכרנו ברגע מה אנחנו באמת והחלטנו לטרוף את התרנגולת, שהיא משחק הכדורגל. לא כל המשלים טובים באותה מידה.

צעדנו שלושים תלמידי שיעור א' לכיוון מלון צפון שבקריית שמונה, שם הייתה לא עלינו טלוויזיה ברוך השם, כשאותו ארז הסתובב ואמר ש"בעצם זה ביטול תורה" וסב על עקביו.

המשכנו ללכת אבל לא יכולתי שלא לשים לב שממש כמו שבעים הזקנים שליוו את משה רבנו לפרעה, גם החברה שלנו התחילו להישמט אחד אחד לאורך הדרך עד שנשארתני אני לבדי בדרך לפרעה הברזילאית. זה כבר משל יותר מוצלח, הא. בכל מקרה החלטתי שבמקום שאין איש כנראה שיש סיבה טובה והסתובבתי גם אני חזרה לבית המדרש. סוף סיפור.

אבל לא צריך להפליג אל מחוזות ביטול התורה כדי לתהות

צעדנו שלושים תלמידי שיעור א' לכיוון מלון צפון שבקריית שמונה, שם הייתה לא עלינו טלוויזיה ברוך השם, כשאותו ארז הסתובב ואמר ש"בעצם זה ביטול תורה" וסב על עקביו. המשכנו ללכת אבל לא יכולתי שלא לשים לב שממש כמו שבעים הזקנים שליוו את משה רבנו לפרעה, גם החברה שלנו התחילו להישמט אחד אחד לאורך הדרך עד שנשארתני אני לבדי בדרך לפרעה הברזילאית

בית זה לא מוזיאון

בראש סרוג BOSO

₪3,995
ספה תלת-מושבית. ÄPPLARYD
אפור בהיר.
ר'231, ג'82, ע'93 ס"מ.

איקאה מציעה לכם מגוון פתרונות לחיים נוחים,
עם ריהוט מעוצב במחירים משתלמים.

פתרונות לחיים

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשלי"צ | נתניה
שעות פתיחה: א'-ד' 10:00-20:00, ה' 10:00-22:00, ו' 9:00-14:00.

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מון די אל תסתירי

כן, כדורגל הוא משחק משעמם. נכון, אליפות העולם בקטאר היא שחיתות אחת גדולה. וכן, אנחנו בהחלט מתכוונים לצפות בה

היו עושים את זה אילו ישראל הייתה מצליחה להעפיל למונדיאל, אבל גם הפעם הנבחרת שלנו נשרה בדרך, לשמחתם של התוניסאים וכל שונאי ישראל בארץ ובעולם. בכל אופן, תודו שהיינו מעדיפים לראות את רוסיה ואוקראינה מפגיזות זו את זו בכדורי רגל ולא בכדורי רובה, בטילים של בעיטה מסובבת ולא בטילים מונחים, ברחבה ולא בחרבה.

אהבת אדם ואל-ג'זירה

לכן, בשם השלום העולמי מתקיים הטורניר בכל פעם במדינה שוחרת שלום אחרת. לפני ארבע שנים המונדיאל התארך ברוסיה, מדינה המצטיינת ברדיפת שלום ושמירה על זכויות אדם, ובאמת כל משך התחרות פוּטִין כמעט לא טבח בני אדם בסוריה, רק כמה אלפים בודדים.

לאור ההצלחה האדירה הוחלט בהתאחדות הכדורגל העולמי פיפ"א, שהוא ארגון מאוד ענייני ובכלל לא מושחת, שהמונדיאל השנה יתקיים בקטאר, הידועה באהבת האדם באשר הוא אפילו יותר מרוסיה. גם יש לה המון כסף, לקטאר, שאותו היא מפזרת ביד רחבה למען מטרות פילנתרופיות נעלות כמו מלחמה בכופרים באסלאם, מימון ארגוני טרור מגוונים והפצת ערכי הכדורגל בעולם, אם אפשר לקרוא ככה להעשרת חשבונות הבנק של חברי הוועדה של פיפ"א. אותם חברים החליטו באופן מקצועי ובלתי משוחד לחלוטין שמכל מדינות העולם - קטאר היא המתאימה ביותר לאירוח אליפות העולם בשם האחווה והצדק; יש בה אצטדיונים נהדרים (שנבנו על גופותיהם של אלפי פועלים שנהרגו תוך כדי הבנייה, אבל זה לא נורא, גם רומא נבנתה על ידי עבדים שנטרפו אחר כך על ידי אריות מורעבים בקולוסיאום); יש בה טלוויזיה מצוינת, אל-ג'זירה, שמשדרת תעמולה אנטי-ישראלית ששמה בכיס הקטן אפילו את ערוצי התקשורת המרכזיים בישראל; ויש בה מזג אוויר מושלם, לא יותר מ-45° עד 50 מעלות צלזיוס ביולי-אוגוסט. בגלל זה הזינו את המונדיאל לנובמבר, שבו הטמפרטורה הממוצעת בקטאר לא עולה על 34-35 מעלות. בצל זה אומנם מושבש את הליגות הסדירות בעולם, את הכושר הגופני של השחקנים ואת הפעילות של חודש ארגון בתנועות הנוער, אבל מה לא עושים למען הכדורגל.

בשם השלום הקטארים אפילו הסכימו שהיו טיסות ישירות בין ישראל לקטאר בתקופת המונדיאל, כדי שגם הפלשתנים המסכנים שנאנקים תחת האפרטהייד הישראלי יוכלו למשך חודש אחד ליהנות מכדורגל. באותה נשימה הם הזהירו שאם ישראל לא תתנהג יפה יפה יפפה במהלך התחרות הם מיד יבטלו את הטיסות, וכל הישראלים שייסעו לראות כדורגל ייתקעו שם וימכרו לעבדות במקום כל הפועלים הסינים שבנו את האצטדיונים המפוארים ומאז נעלמו עקבותיהם.

אז לטובת הנשים שבינינו, קחו בחשבון שהחל מיום ראשון כל העולם ידבר מונדיאל, ישדר מונדיאל וינשום מונדיאל, ארבעה משחקים ביום, כולל קרבות אדירים שאסור להחמיץ כמו קנדה נגד מרוקו, אוסטרליה נגד תוניסיה ופולין נגד ערב הסעודית. אבל אל תדאגו, אנחנו לא באמת מתכוונים לשבת ב-12 בצהריים ולצפות בקמרון נגד שווייץ או יפן נגד קוסטה ריקה. אפשר לראות את זה בעמידה, בעבודה, ולהתעלם מהבוס שמגיח מדי פעם מהחדר שלו כדי לשאול מה יהיה עם העבודה, מה התוצאה ומה הסיכויים של אנגליה.

הבעיה היא מקומות עבודה שבהם אין בוס אלא בוסית. במאות מיליוני מקומות עבודה בעולם עומד בחודש הקרוב להישמע דיאלוג אכזרי בין המנהלת, שעוד בבית לא הצליחה להבין למה בן הזוג שלה צופה במשחק כל כך חסר מוח, ובין עובדים אומללים שבשום פנים ואופן לא מצליחים להסביר לנשותיהם מה זה נבדל ומה ההבדל בין מודריין לסמוטריין. וכשהמנהלת הקשוחה תובעת מהם לעזוב את המסך ולחזור מיד לעבודה הם מבינים את מקומם בהיררכיה, נאנחים במר נפשם, קמים לאיטם ואומרים לה: "תגידי, אבא שלך זגג?" ●

הגברים האומללים לא מצליחים להסביר לנשותיהם את ההבדל בין מודריין לסמוטריין. אילוסטרציה

קטאר היא המתאימה ביותר לאירוח אליפות העולם בשם האחווה והצדק: יש בה אצטדיונים נהדרים (שנבנו על גופותיהם של אלפי פועלים שנהרגו תוך כדי הבנייה); יש בה טלוויזיה מצוינת, אל-ג'זירה, שמשדרת תעמולה אנטי-ישראלית ששמה בכיס הקטן אפילו את ערוצי התקשורת המרכזיים בישראל; ויש בה מזג אוויר מושלם, לא יותר מ-45° עד 50 מעלות צלזיוס ביולי-אוגוסט

במאות מיליוני בתים ברחבי העולם עומד להישמע בחודש הקרוב הדיאלוג השחוק הבא:

"מה זה, מה אתה רואה?"
"תגידי נשמה, אבא שלך זגג?"
"אתה מתכוון לומר שאני יפה כמו פרח הנשקף מן החלון?"
"אני מתכוון שאת לא שקופה. את מוכנה בבקשה לזוז מהמסך?"
"אה... אתה שוב רואה כדורגל..."
"אני רוצה לראות אבל את מסתירה לי. יוורוווווו!"
ה"יוורוווווו" הוא כמובן בגלל הגול המרהיב של מסי. או ההחטאה מסמרת השיער של אמבפה. או הצליפה החדה לשלוש של זה, איך קוראים לו, וורצ'ין.
"אין שחקן שקוראים לו וורצ'ין", מתעצבן הגבר, "זוריקה לשלוש זה בכדורסל, לא כדורגל".
"אבל לפני כמה ימים דיברת עם החברים שלך על ההוא, נו, הרוסי המשוגע שקולע משלוש", היא מתעקשת.
"משוגע?"
"לוקו. וורצ'ין".
"לוקה דונצ'ין. הוא סלובני והוא בכלל משחק כדורסל".
"ואת מי אתה רואה עכשיו?"
"אני לא רואה, את מסתירה לי".
"השדרן לא אמר עכשיו לוקה?"
"כן, לוקה. מודריין".
"סמוטריין?"
"מודריין! הוא שחקן כדורגל קראוטי!"
"סמוטריין קראוטי!"

לרשת את הרשת

האגדה מספרת שהמונח השגוי "מונדיאל" הומצא בטעות לפני שנים רבות בצרפת, כשזוג נשוי אחד ניהל את הדיאלוג שלעיל. האישה אמרה לגבר "מון שרי, מה אתה רואה, מון אמור", הגבר ענה לה "מון די... אל תסתירי!", ומאז קוראים לזה "מונ די אל תסתירי", או בקיצור - מונדיאל.

למה כל הגברים בעולם אוהבים כדורגל? לא כולם אוהבים. העולם מלא גברים שבזים למשחק האלים והלא מתוחכם הזה, ורק כשאף אחד לא מסתכל עליהם הם נדבקים למסך וצופים בשעמום האטומי הזה בעיניים בורקות, עד שאיזו אישה עוברת לידם והם מפטירים בבז "אה, איזה שטויות המשחק הזה" וממשיכים לצפות בו אחרי שהיא הולכת. זה אינסטינקט בסיסי שטבוע בנו עוד מימי פרשת השבוע, כאשר משפחת בתואל הארמי מברכת את רבקה אמנו במילים "אחותנו את, היי לאלפי רבבה ויירש זרעך את שער שונאיו", ומאז כל האנושות מנסה נואשות לשים את הכדור ברשת, כלומר לרשת את שער שונאיה, הלא הוא שער הקבוצה היריבה. לכן בכל פעם שצאצא כלשהו של יעקב עובר ליד מסך הוא חייב לעצור ולשאול כמה-כמה, שלא לדבר על צאצאיו של עשו שממש מכורים לשעמום המרתק הזה. אם כי יש לציין שהקול קול יעקב והידיים ידי עשו, לכן צאצאיו של יעקב מצטיינים בעיקר בדיבורים על כדורגל, בעוד השוער של עשו יודע ממש לתפוס את הכדור בידיים ולשלח אותו מהר להתקפה, שם עשו קורע לישראל את הצורה, שהרי הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב. האמת היא שלהתלהב מהמונדיאל זה טיפשי כמעט כמו לקרוא לו ככה, אבל כאלה אנחנו ואין לנו מה לעשות נגד זה. אם כי יש משהו יפה באירוע בינלאומי שבו גברים מסוקסים מכל העולם עולים לכר הדשא, לוחצים בחום ידיים אלו לאלו ורק אז מפריקים זה לזה את הצורה. רק בגביע העולם אפשר לראות את איראן מתמודדת מול ארצות הברית בלי להרוג אף אחד (בשאיפה), את גרמניה ויפן משחקות שוב יחד בלי לאיים על שלום העולם, ואת שחקני תוניסיה לוחצים ידיים לשחקני ישראל על אפו ועל חמתו של אברו מאזן. זאת אומרת יכול להיות שהם

סיגד ושיח

יוצאי אתיופיה בישראל סובלים מיחס גזעני ומפלה גם עשרות שנים אחרי שהתערו בחברה הישראלית. חג הסיגד, על ערכיו היהודיים המקודשים, הוא הזדמנות ליצירת גשר וללמידה הדדית

כבר נראה ומרגיש אחרת.

מה מרגש בטיס אתיופיה?

לפני שלוש שנים טסנו, קבוצת יוצאי אתיופיה עם קבוצת עיתונאים, לסיור באתיופיה בעקבות הסיפור של ביתא ישראל. ראינו ארץ יפהפייה וירוקה, ביקרנו בכפרים שאין בהם מים או חשמל, היינו בבתי עלמין יהודיים ושמענו על ההיסטוריה המפוארת של היהודים במדינה. עלינו על הר הסיגד באמבובר, שם עצמנו עיניים ויכולנו לדמיין את המוני העם לבושים לבן עולים אליו, נרגשים, לקראת המעמד הקדוש.

באחד הערבים דנה המשלחת בידיעה גדולה בעיתון שסיפרה על הטיס האתיופי הראשון בחיל האוויר. אנחנו העיתונאים חייכנו מאוון לאוזן, אחלה בשורה. שותפינו למסע התחלחלו. העובדה שחוגגים הישג כזה, הם הסבירו, מדגישה שיש כאן משהו מיוחד. מין יוצא דופן כזה, יעד רחוק שאחרים מבני העדה לא יכולים להגיע אליו. אנחנו לא הבנו: זו כותרת שחוגגת שבירת תקרת זכוכית, זה פרגון מעומק הלב. הם הביטו בנו כמעט בייאוש: אנחנו כמוכם בדיוק. לא חכמים פחות ולא בעלי יכולות פיזיות פחותות. למה לחגוג את מה שאמור להיות מובן מאלינו?

כן, כבר יש בינינו רופאים ישראלים אתיופים, עורכי דין, רבנים, אנשי הייטק, חברי כנסת ומה לא, והרמת הגבה היא מיותרת. אבל הדרך שהם עשו לא הייתה קלה. לרבים מהם אין גב כלכלי שמאפשר להם ללמוד בלב שקט. יש שמוותרים על לימודים אקדמיים כדי לפרנס את המשפחה. אבל מצד שני, הם כאן כבר כל כך הרבה שנים, זה אמור להתקבל בטבעיות.

גיבורי העלייה הופכים למודל

ואחרי הקשיים בואו נדבר על בניין. טרילוגיית ספרי הקומיקס של יוסי ורותי-אנטהון טורצקי על יהדות אתיופיה עושה בדיוק את זה. ספרם הראשון עוסק בהיסטוריה של ביתא ישראל בגלות הארוכה. החלק השני מספר על יונה בוגלה, שהקים בתי ספר לעברית במסירות נפש, ועל אסירי ציון יהודים-אתיופים. הספר השלישי והאחרון, שנמצא כעת במבצע מימון המונים, יעסוק במבצעי העלייה דרך הגיבורים של העליות האלה: פרדה אקלום, דני לימור, זימנה ברהני ועוד. את הספרים כותב בכישרון חיים אקשטיין ומאייר ביצירותיו אלחנן בן אורי.

כל העוסקים בפרויקט מבקשים להנכיח את הגיבורים של יהודי אתיופיה. דמויות שיהוו השראה, קודם כול לילדי הקהילה עצמה, ואחר כך גם לציבור הישראלי כולו. כששאלתי את רותי מהיכן העין הטובה, למרות כל האתגרים שחווים יוצאי אתיופיה, היא השיבה בפשטות שקשיים כבר יש, את המכשולים כולם רואים, אבל כדי להצליח לתקן צריך גם את החיובי, את הביטחון היציב בכך שהגעת מעדה עם עבר מפואר, שיש לך מה להתגאות במוצא שלך. אחרי שאתה בטוח ב"מאין באת" זה כבר יקל על ה"לאן אתה הולך" שלך. כמה שהיא צודקת, רותי. ולא רק בנוגע ליוצאי אתיופיה. ●

איור: שאול גרד

כבר יש בינינו רופאים ישראלים אתיופים, עורכי דין, רבנים, אנשי הייטק, חברי כנסת ומה לא. אבל הדרך שהם עשו לא הייתה קלה. לרבים מהם אין גב כלכלי שמאפשר להם ללמוד בלב שקט. יש שמוותרים על לימודים אקדמיים כדי לפרנס את המשפחה. אבל מצד שני, הם כאן כבר כל כך הרבה שנים, זה אמור להתקבל בטבעיות

יום אחד הבת הצהובה למשעי שלי חזרה מהגן מלאת שמחה: "אמא, תמר ואני עבדנו על כל הילדים שאנחנו תאומות". בלעתי חיוך. תמר היא ילדה מקסימה, אבל אי אפשר לחשוב שהיא והבת שלי יצאו מאותו הרחם. הוריה עלו בילדותם מאתיופיה, סביי וסבתותיי מאזור רומניה. אבל לא התכוונתי לנפץ לבת שלי את בועת האחוה הנהדרת. "נו, ומה חשבו הילדים?" שאלתי. "כולם האמינו", היא הכריזה בניצחון מוחץ.

הסיפור הזה הולך איתי כבר כמה שנים. בהתחלה שמחתי בו מאוד. לגדל ילדים בעיר שיש בה אנשים מכל עדות ישראל היה יעד, מטרה שהצבנו לעצמנו כשעברנו לגור בלוד. קיוויתי שהילדים שלי גדלים להיות עיוורי צבעים, כאלה שלא רואים הבדלים בין הילדים בגן או בבית הספר. מבחינתם כל ילדה יכולה להיות תאומה וכל ילד יכול להיות חבר.

לקח לי כמה שנים להבין שעיוורון צבעים איננו מספיק. הוא היה יכול להתאים בעידן שבו כולם מקבלים את כולם, לזמן שבו באמת אין גזענות, לא ממוסדת ולא עממית. אבל אנחנו עוד לא שם. ועד שלא נגיע, נדרש פיצול ראייה. עין אחת שרואה את כולם כשווים, ועין שנייה שבודקת איפה בכל זאת יש פערים. איפה יש בת מהשכבה שלא רוצים לקבל דווקא אותה לאולפנה, באילו מקומות עבודה אין אנשים מהקהילה ולמה דווקא נערים בצבע מסוים, שהולכים לידך על המדרכה, מעוכבים על ידי המשטרה.

בסקר שקיים 'הקונגרס הישראלי' בקיץ שעבר נמצא שרק 38 אחוזים מן הישראלים טענו להיכרות מעמיקה עם יוצאי אתיופיה. קשה לדעת מה הוגדר כהיכרות מעמיקה. אבל ברור שאם אין בסביבה שלך אנשים יוצאי אתיופיה, לא תהיה לך היכרות איתם. וכי איך תהיה?

די לעשות מזה עניין, אני כבר שומעת את חלקכם מגיבים בביטול. בכל כמה שנים יש כאן גל עלייה גדול, ובדיוק כמו במערכון של לול במקום לקבל אותם יפה אנחנו ממציאים עליהם איזו סטיגמה. זה שורף כמה שנים אבל אז זה עובר. אז זהו שלא. ראשית, מהלך בינינו דור שלישי ורביעי לעליות של ראשית המדינה שעוד סוחב פצעים מוגלתיים מהיחס ומהגישה של המדינה ובוניה בראשית שנותיה ולפרקים גם היום. שנית, אם נחזור שוב לסקר, 63 אחוזים מן המשיבים אמרו כי הם נתקלו בביטויי גזענות כלפי יוצאי אתיופיה בסביבתם הקרובה. זה אחוז גבוה מאוד, גבוה מדי. יש לנו עוד דרך ארוכה מאוד כדי להגיע ליעד של יחס אל יוצאי אתיופיה כאל שווים. העליות הגדולות היו לפני שלושים וארבעים שנה, יותר מדי זמן.

ובגלל זה כל כך חשוב לדבר וללמוד על הסיגד. העובדה שהחג מצוין ומדובר בחלקים גדולים של מערכת החינוך מהווה תיקון גדול. ראשית, יש כאן מיזוג גלויות, הרכבת לוח שנה יהודי-ישראלי גדול ועשיר שיש בו חגים מעדות ישראל השונות, ובו כל אחד תורם את הערכים היהודיים שלו לתוך לוח של גאולה וקיבוץ גלויות.

שנית, חג הסיגד הוא כל כולו חג של חידוש הברית עם הקדוש ברוך הוא, חג של היטהרות וקדושה, של כיסופים לירושלים. טוב לעשות התכווננות מחודשת 50 ימים אחרי יום כיפור, ובמיוחד אם זה גורם לנו לקבל אליו משהו מהמורשת המיוחדת של יהודי אתיופיה. אם אנחנו עוברים לעמדה של מקבלים ולומדים, זה

עבודה על הקשר אינה
סיסמה אלא דרך חיים
שדורשת השקעה, אך שכרה
בצידה. שמואל ומירב שפירא

כל המומחים המליצו לרחלי וידידיה אנקרי לא להתחתן; שמואל ומירב שכירא התמודדו עם פערים רבים ביניהם מלבד הבדלי הגיל; הניסיון שרכשו בדרך לסלילת הזוגיות שלהם, על אף המהמורות בדרך, הביא אותם לפיתוח מיזמים רחבי היקף שחוללו מהפך אצל זוגות שכמעט עמדו לפרק את החבילה

רחלי מושקוביץ // צילום: רבקה יפה

היה לי כוח למשחקים, זה לכאן או לכאן. הבנתי שבאחריותי לקדם את הקשר כי אני רוצה להתחתן - איתך או בלעדיך. גם לחתוך זה להתקדם". עם ההחלטה להתחתן, התחילו כל הגלים לסעור. "הלכנו למטפלים מהשורה הראשונה. אמרו לנו: אתם משחקים באש, אתם תתגרשו, עדיף לחתוך לפני החתונה. כולם אמרו לנו לא - וקיבלתי, אז חתכנו. אחרי שבועיים של נתק מוחלט הוא הגיע אליי לדירה עם פרחים ויין וגיטרה. הוא הבטיח לחזור בתשובה בשבילי, אמר לי כל מה שהייתי רוצה לשמוע אי פעם. אבל הלב שלי היה מחורר, בור שחור".

"נשוי זה לא סטטוס"

אחרי ערב ארוך וקשה רחלי החליטה שהיא צריכה כמה חודשים של שקט לעצמה, והיא ממשיכה להתקדם. לאחר 3 חודשים השניים נפגשו באקראי שוב. רחלי הבינה שידידיה עשה דרך ועבר טיפול, ואחרי שבועיים וחצי הם קיבלו החלטה מחודשת להתחתן.

אחרי האירוסין שוב התחילו כל הגלים. הבנתי

ביומיום שלה רחלי אנקרי היא בכלל די.ג'יי, אבל כשהיא עולה לבמה עם המופע 'מעוררות זוגיות' יחד עם הזמרת רחממה בן יוסף היא עסוקה בשליחות מסוג אחר לגמרי. בלילות כאלה היא יושבת מול אור הזרקורים ומשרטטת למאות נשים מפה לתורת הזוגיות. "ייעוד אתה לא מוצא, אתה גדל לתוכו", פותחת אנקרי (37), אמא לארבעה ותושבת המושב צפריה, בהסבר איך הגיעה למפעל חייה - הייעוץ הזוגי. "זה בחר אותנו, החל מההיכרות של ידידיה ושלי. כל מה שאני לא רציתי זה ידידיה. חברה הציעה לי את אח שלה - חילוני, אומן, דלפון, סטודנט, כל מה שלא רציתי. היא שכנעה אותי ש'רק כוס קפה, מה אכפת לך...! בגלל שהיה לי ברור שזה לא להתחתן ורק ליהנות מהערב - פשוט נקשרנו.

"יצאנו למסע מפותל. ידידיה קיבל פתאום רגליים קרות, הייתי כנה איתו ואמרתי לו: לא יהיו שפנים מהכובע - מה שאתה רואה זאת הכלה. ואני לא מחפשת מוצר מוגמר, אני מחפשת מישהו שאני יכולה לעבוד איתו על הדרך. הייתי אז בת 27 ולא

שאני לא יכולה להתקדם. שמעתי על יעל וארי לב אור, זוג חילוני מהמרכז שמעביר סדנאות לרווקים ומחתן גם את האגוזים הכי קשים לפיצוח. הם אמרו לנו: נכון, עם הכלים שיש לכם עכשיו אתם באמת תתגרשו. כי זוגיות זה לא התאמה אלא גישור על פערים. הכול עניין של כלים ושריר שצריך לאמן". יום למחרת החתונה התחילה הסדנה, עם בגדי החתונה בבגאז', 45 רווקים והזוג הטרי, בשבע הברכות הראשון שלהם.

"הבנתי שנשוי זה לא סטטוס, להיות נשוי באושר זה עניין של תודעה. ראינו נסים בעיניים, הצלחנו לגשר על פערים עמוקים, והתחלנו להיות מאמנים אצלם כבוגרים. ראינו כמה ידע יש בעולם, למדנו במקומות נוספים הנחיית זוגות. רוב הזוגות בעולם לא צריכים טיפול, רק הנחיה. אף אחד לא יעלה על הכביש בלי ללמוד נהיגה, אבל מי לימד אותנו זוגיות? איפה סיפרו לנו מה ההבדל בין גבר לאישה? תמיד טשטשו לנו את זה".

השנה הראשונה הייתה מאתגרת, אבל הזוג אנקרי הבין שהגישאורם הם המקצוע הראשי שלהם. וכשהגיע משבר קשה ומטלטל, הגיע לידי רחלי הספר 'לדעת להיכנע'. "הספר הזה חולל אצלנו פלאים. יצאנו לטיפול, ונתתי לו להוביל. זה היה הטיפול הכי טוב שהיה לנו, עם הרבה קרבה. כשגבר מקבל את ההובלה, הוא יעשה הכול כדי שאשתו תהיה שמחה. וזה עושה אותו הכי גבר. עם הזמן התרחקנו, ושוב קראתי. הבנתי שזה שריר, וחייבים לאמן אותו כל הזמן. רציתי להקים קבוצת ווטסאפ לעצמי, כך שזה יהיה בתודעה שלי כל הזמן. הזמנתי מי שרוצה לקבוצת עבודה - זה לא תמכיה ולא פריקה, אלא שאלה ולקייח את אחריות ונכונות לעבוד, ואז החיים מתחילים לזוז. וכשאישה עושה עבודה זה משפיע מיידית על המשוואה הזוגית כולה. נשים בקבוצה התחילו לשתף בשינויים אמיתיים ועמוקים שקורים להן. באפס פרסום, מפה לאוזן, קבוצות נפתחו והתמלאו".

הקבוצות המשיכו לעבוד בשקט, עד שהזמרת רוחמה בן יוסף פנתה לאנקרי באמירה שאי אפשר שהעבודה תימשך ככה בקטנה בקבוצות ווטסאפ, צריך לצאת עם זה החוצה, לפזר את זה בעולם. אם גירושין נהיו מגפה, צריך להוציא חיסון להמונים. כך נולד הרעיון של מופע משותף.

"לקראת השנה החדשה כתבתי לעצמי: אני רוצה שהסיפור של 'לדעת להיכנע' יתפוצץ בעולם. זו הייתה פנייה לקב"ה, לעולם, לתת מודע. העבודה המדהימה בקבוצות הייתה איטית מדי לנוכח קצב הגירושין סביבי". המופע הראשון של 'מעוררות זוגיות' עלה באלול של סוף אותה שנה, ולדבריה "יצר אדוות מטורפות. רצינו מופע שיפתח את הלב. אני די ג'יי, ולכן הלבבות פתוחים לשמוע. הרצון היה להניע נשים לעבוד על הזוגיות, הרבה מהמושכות נמצאים בידיים של האישה. בית יכול להתהפך. נשים אחרי ההופעה מוזמנות להצטרף לקבוצות העבודה בווטסאפ ולתרגל את השפה. וכשכמה נשים מקהילה שותפות לעבודה כזאת, זה נהיה שיח עמוק. כשבגינה נשים מפסיקות להתלונן ולצחוק על הבעלים, משהו בשיח הכללי משתנה". היא מוסיפה תודה גדולה לשרה שפירא, אוראל הכהן, אביה שראוב ויסמין קירשנבום, "נשים שתרגלו עד שהן פשוט על התדר, וכיום שותפות לניהול הקבוצות ולמענה לשאלות. בלעדיהן לא הייתי מצליחה להחזיק שלוש קבוצות. והרבה ניסים מתחוללים שם".

את פוגשת את סיפורי השינוי וההצלחה?
"לגמרי. זה קורה על בסיס יומיומי. יש סיפורים נדירים שהולכים איתי. אחת מהן זו מישהי שבעלה כבר יצא מהבית, הם חיו חצי שנה בנפרד

רחלי אנקרי: "אם את כל יכולה, אז למה את צריכה אותו? הבעיה שנשים רוצות שהכול יקרה בצורה שהן רוצות. צריך ללמוד מה זאת אישה, מה זה גבר, מה הצרכים, איך לבקש מגבר, איך מביעים רצון או צורך בצורה נשית בלי ליצור איום, לדעת להבין את השפה של הגבר. גבר מדבר במעשים. כשהוא שטף כלים הוא אמר לך שהוא אוהב אותך"

וכבר היו בקשר עם עורכי דין וכל הגיהנום הזה של גירושין. ואז היא נכנסה לאחת הקבוצות ועשתה עבודה מטורפת, ושאלה ולמדה וחקרה, והיום בחסדי השם הם יחד, והם בטוב ממש, עדיין מתמודדים ולומדים אבל ממקום של אחריות. היא אחת הנשים הכי מובילות בקבוצות מבחינת התדר של עבודת הכניעה".

"כניעה", יש כאן מושג שלא נשמע טוב באוזן מערבית.

"צריך לראות אם האוזן המערבית צודקת ומצליחה. בואו נבדוק מה קורה בזוגיות מערבית - אחוזי הגירושין ממאירים. בסוף יש טבע. יש גברים, יש נשים, אנחנו לא אותו דבר. גברים מדברים רגשות בצורה אחת, הבעת הקרבה שלהם אחרת, יש פה חוקיות. 'להיכנע' זה לא להיכנע לגבר, זה להיכנע לעומת הצורך שלי לשלוט. גם לגבר יש מה להביא למערכת היחסים. אם את כול יכולה, אז למה את צריכה אותו? הבעיה שנשים רוצות שהכול יקרה בצורה שהן רוצות. צריך ללמוד מה זאת אישה, מה זה גבר, מה הצרכים, איך לבקש מגבר, איך מביעים רצון או צורך בצורה נשית בלי ליצור איום, לדעת להבין את השפה של הגבר. גבר מדבר במעשים. כשהוא שטף כלים, הוא אמר לך שהוא אוהב אותך. וכשמבינים את השפות הרבה יותר קל לתקשר. זה בעצם כישרון לשפות שצריך לתרגל לתרגם".

אנקרי מוסיפה סיפור על אישה שהייתה במופע, ואחרי תקופה שנכנסה לקבוצת עבודה קנתה לרחלי ולרוחמה צמיד שכתוב עליו "זמן לעורר אהבה". היא כתבה להן שבמשך השנים כל יום הייתה שואלת את עצמה שלוש פעמים ביום מה היא עושה עם האיש הזה, והיו מריבות מדי יום. "העבודה בקבוצה הביאה אותם להגשות קרבה שלא היו מעולם. זה נשמע אוטופי, אבל זה בעבודה קשה שלה בעיקר. כי ידע יש המון בעולם, השאלה אם מסכימים לעבוד איתו בחיים שלנו. אני מסתכלת על הצמיד הזה לפחות חמש פעמים ביום ואומרת לעצמי: היה שווה כל הגלגול הזה פה רק בשביל זה".

מה נותן לך מוטיבציה להשקיע כל כך הרבה זמן ואנרגיות?

"אני נשאלת הרבה למה שלא אגבה סכום סמלי, עם כמות הנשים שיש זה יכול לארגן לי אחלה משכורת הייטק. אז אני אומרת להן שביום שאגבה כסף, אני זו שאצטרך לשבת לענות על כל שאלה. הסיבה שהקבוצות האלה עובדות ומביאות תוצאות זה כי יש תודעה שברור מה הכיוון שלה, וכשמישהי מתייעצת ומישהי אחרת עונה לה, היא בעצם מאמנת את המאמנת הפנימית שלה. וכשלה קורה משהו דומה, יש לה כבר את הקול הפנימי ואת התשובות מה נכון כרגע. וזה מה שמביא לשינוי הכי עמוק. את כאילו עוזרת

למישהי אחרת, אבל בתוכך מתעצבת התודעה הזאת חזק יותר. הקבוצות עובדות כמו ווייז, כל אחת מביאה מעולמה ומניסיונה בעבודה הזאת וככה כולן לומדות מאיזה מאגר ידע עצום של 'חכמות נשים בנתה ביתה'.

"ועמוק יותר, אני מבינה שכשאני משקיעה בזוגות אחרים אני מחזקת את התדר הזוגי בעולם וממילא את שלי ואת של ילדיי. זה נותן לי את המשמעות הכי עמוקה שיש. זה לדורות הדבר הזה. כי קשר זוגי, אם הוא לא בריא - זו תאונת שרשרת. אם הוא בריא - זו התשתית לנפש של הילד. גירושין זה לא תמיד הפתרון המהיר והקל. ילד שרואה זוגיות טובה ולמידה וכבוד בין הורים לוקח את זה איתו הלאה וכך שאר הצאצאים שלו. ולכן כל העבודה זה מבחינת נגיעה בנצח. באמת. אין לי דבר שמספק אותי יותר מזה".

תעלת הלידה של הזוגיות

חוט רעיוני נמשך מצפריה לכיוון צפון-מזרח ומגיע להרי השומרון, לפסגת יצהר. מירב ושמואל שפירא, מטפלים זוגיים כבר שנים רבות יחד, משתפים בתובנות ובמחשבות על חוסן של בתים וזוגות.

מירב (50) ושמואל (46) מפעילים כמה וכמה מיזמים זוגיים. כשאני שואלת על פער השנים ביניהם מירב מתייכת: "כשהאישה בוגרת זה מתכון לזוגיות מוצלחת". איך התחיל המיזם שלהם? מיציאה זוגית פשוטה. ערב אחד הזוג שפירא רצה לצאת, ולא התאים להם בית קפה. הם רצו משהו שיפגיש ביניהם. שם הם הבינו שצריך להמציא את הגלגל, וכך הוקם מיזם 'שלישי זוגי' - מרחב זוגי של שיח וקרבה.

"בעצם מדובר במועדון מקוון לזוגות שרוצים להשקיע בעצמם, ואנחנו רוצים לעזור להם לפנות את הזמן ולפגוש את עצמם. אנחנו נותנים כלים, חומר לעבודה ותוכן, כי יש זוגות שרוצים להיפגש ולא יודעים מה עושים בזמן הזה. רצינו לתת את התכנים והרוח היצירתית, כדי שלא יישאבו לדבר רק על ענייני הבית השוטפים". המפגש מבוסס על מקור לימודי כמו מדרש, ויש גם משימות או התנסויות שנשלחות לזוגות. המכלול שמציעים בני הזוג שפירא מתאם גם לזוגות שבהם אחד מבני הזוג פחות מתחבר לצורת המיזם.

צילום: נועה אביטל

מירב: "בתהליך הזה הזוג כאילו נכנס לתעלת לידה שמיילדת עוד ועוד חלקים רדומים בזוגיות שלא מוכרים לו. אפשר גם לדבר איתנו. כשזוג כותב לנו 'צאנו מהפגישה וצף משהו שאנחנו לא יודעים איך להתמודד איתו' - אנחנו נותנים להם את הליווי והמענה".

שמואל מעיד שגם לאחר עשרים שנה של ליווי זוגות, רואים שגם כשזוג מפנה זמן לעצמו הוא לא תמיד יודע מה לעשות עם העייפות, השחיקה של החיים או המשקעים שמתעוררים. "יש לנו זוג חברים בגילנו שהם פרקטיים באופיים", מספרת מירב, "הם לא רגילים למפגשים ולדיבורים רגשיים כאלה. מהסקרנות הם נכנסו למפגש אחד ואחר כך אמרו: הייתה לנו שיחה שאנחנו לא מכירים, פתאום גילינו מרחב חדש ומרענן. קמנו בבוקר והרגשנו קרובים אחרת. זה לא נס מה שקרה להם, זה נמצא שם, אנחנו רק עוזרים לזה להיחשף".

איך המפעל הזוגי שלכם התחיל?

מירב: "באתי מתחום הטיפול והוראת חסידות, שמואל בא מתחום החינוך והייעוץ, והמסע התחיל בדרך שלנו. הבדל הגיל הוא עוד הפער הקטן שלנו, יש בינינו פערים משמעותיים יותר מאשר הגיל", היא מתייכת. "במדרשת 'שובה' ליווינו בנות לחתונה עם הכלים שהיו ברשותנו, ובהמשך הן היו מגיעות עם הבחור, וגם אחרי החתונה. זוגות ששידכנו וכאלה שהכרנו במעגלי החיים הטבעיים הגיעו להתיעץ".

ראשון הוקם פרויקט 'חברותא בקפה'. "שרה אליאש מקדומים תמכה ודחפה הרבה את הפרויקט, ואנחנו הבאנו את התוכן. בתי קפה, מועדוני יישוב, חדרי מורים, דשא של משפחה - זה רץ בכל הארץ קרוב לעשר שנים. זוגות פנו אלינו, וככל שעוברות השנים אנחנו רואים שהקשיים לא ייעלמו אם ניפגש, אבל יפגשו אותנו עומדים על קרקע יציבה וחזקה יותר. ראינו כמה חשוב ליצור פלטפורמה שתומכת בזוגיות. ליצור שגרת חיים שיוצרת זמן זוגי קבוע ומעמיק ואז כל קונפליקט שיבוא יעלה על מצע אחר".

הפרויקט פונה לקהל יעד מגוון של זוגות דתיים, מעורבים וחילוניים. "זה משהו שהשיח והמדרש מאפשר, זה מוציא אותנו מהפרטי לגדול ומשם לחזור לזוגי. אנחנו כל כך מאמינים בכוח של השותף השלישי", מוסיפה מירב, "אנחנו מביאים

לימוד שלא דורש ידע קודם, בעיקר משהו שמרים למעלה. העובדה שבני זוג מניחים את מה שקורה ביניהם ומתרווממים למקום שבו נמצא השותף השלישי מביאה את הדבר הגדול לקשר".

"מאז האירוסין לא נפגשנו ככה"

לפני כמה ימים חוותה מירב חוויה חזקה שהעניקה אישור לצידה שהם מעניקים לזוגות: "ליוונו זוג לפני שנתיים. הם לקחו את הטיפול מאוד רציני, לא פספסו פגישות. אנשים מאוד מודעים, אנשי טיפול בעצמם. נסיבות החיים אתגרו אותם בקונפליקט לא פשוט שיצר מרחק והם כבר לא היו בטוחים באהבה שלהם. הם עברו תהליך מאוד עמוק ופנימי, ואנחנו רוצים לשמוע מה קורה עם זוגות גם ממרחק הזמן. עכשיו, אחרי שנתיים, הם אמרו לנו: נתנו לעצמנו איכות חיים, מתנה לחיים. אין מתנה גדולה מזו, הגירושין נמחקו מהאופק".

שמואל מזכיר שאנחנו לא מוותרים על איכות חיים בתחומים אחרים, וזה צריך להיות לא פחות גם בזוגיות. "מירב ניגשה לזוג שככה באחת הסדנאות ושאלה מה קרה. הם ענו לה שהם מבינים כמה זמן הם לא פתחו את הלב זה לזה והוצפו בדמעות. הם עוררו זיכרון מימי האירוסין, מאז הם לא פגשו את עצמם ככה".

הזוג שפירא מאמין שלא חייבים תוכניות ועזרים מבחוץ כדי לצמוח. "תעשו את זה גם עצמאית, רק תעשו את זה, לבד, לפחות שתיים בשבוע. זו העלאה של רמת החיים כי כל האור נשפך מזוה, הזוגיות משפיעה על כל מעגלי החיים. תארגנו את עצמכם למרחב נעים, תכינו לכם שתייה טובה, קפה או תה, מרחב מסודר ונעים ומזמין, תשמרו על חוויית הכיף של היציאה, להתארגן ולצאת לאכול, ותכניסו תוכן".

בני הזוג גם הוציאו ספר של תרגול זוגי, כדי שכל זוג יוכל להיפגש עם עצמו ולמלא את המיכל

הזוגי שלו. מיוזם נוסף שלהם הוא צימור מעוצב לזוגות בסמוך לביתם שביצהר המשקיף לנופי השומרון. לזוגות שמגיעים לנפוש במקום מוצע להוסיף מפגש זוגי איתם עם ליווי והנחיה, או לחילופין מפגש לטיפול בנושא ממוקד. "ואז יש פה כיף וגם עבודה זוגית", מתאר שמואל. "הרעיון הוא לתת כמה שיותר כלים לזוגות יציבה, לקבל מהחיים הרבה יותר ממה שאנחנו ממצים מהם בממוצע".

מה לדעתכם הביא להיקף הנרחב של פירוק זוגיות?

שמואל: "היום בני זוג לא צריכים זה את זה. אפשר לקנות אוכל מוכן ולכבס במכסה, ללדת לבד, הכול אפשר לבד. חתונה זה הרבה יותר על משקולת הבחירה ולא ההכרח. זה דורש לגלות הרבה יותר את העומק שיש בקשר הזוגי. העולם מפותח יותר, בחירי יותר, וזה מגלה כמה אנחנו שייכים, וכמה אנחנו זקוקים זה לזה לא ממקום שטחי אלא במקום העמוק. אנחנו באמת חצי בן אדם. במהות אנחנו בזיקה אל משהו. זה מתברר יותר ויותר ודורש להשקיע בזה יותר ויותר, ואם זונחים את זה היסוד מתערער."

"פעם קשר היה יותר הישרדותי, וזה הספיק. ועכשיו כשזו בחירה צריך להשקיע הרבה יותר וזה מאתגר הרבה יותר. סוד כל העולם הוא לגלות את האחד. זוגיות זה גילוי ה' בעולם, כפשוטו. הסוד הזה מוכרח להתגלות, מקיומי לבחירי, ורק משם ילד יכול להיוולד. ילד שלא מרגיש את האהבה של ההורים ביניהם, לא מרגיש גם את האהבה שלהם אליו".

מירב: "כל זוג שמתחתן יודע להגיד שזוגיות צריכה עבודה. הצהרת הכוונות היא גלויה ובהירה, ומבינים שצריך להשקיע. מתי זה נתקל במכשול?"

אריאל שרשבסקי, מוקד 'ברוב יועץ': "לא חסרות שיחות וכבר מתייפחים מעבר לקו בבכי, יש הירגעות מעצם היכולת לשתף. אדם מתקשר עם תחושה שבן הזוג שלו הוא האדם הכי גרוע בעולם, ואחרי שיחה משותפת - אם בן הזוג מצטרף - הם נוכחים לראות שגם הצד השני בסוף רוצה באותה מטרה, שהכול ילך לטובה"

כשהרבה פעמים אנחנו לא משערים כמה צריך לעבוד. אדם חושב שאם הוא צריך להתאמץ להסביר את עצמו אז זה לא נורמלי, או כל כך להתאמץ כדי לפנות זמן לזוגיות - אז אולי הוא לא באמת רוצה בזה. יש גם הדף של העולם המערבי שיוצר הרבה עומסים ושפע. אנשים חולשים על הרבה תחומים, רוצים גם וגם וגם, לממש את עצמנו ולתת ולהתנדב וללמוד ולהתמקצע ולהשפיע ולהתעורר - וכמה שזכרנו שזוגיות זה עבודה, כשהעומסים והאתגרים גדלים, לא יודעים איך להתמודד עם מה שצריך להשקיע בזוגיות. זה גורם לספקות אולי זה לא מתאים, כי אם זוגיות זה כל כך קשה אז אולי זה לא נכון".

הם מספרים על בני זוג שהגיעו אליהם לאחר שלושה חודשי נישואין והיו לקראת פירוק כי לא דמינו שצריך להשקיע. "זוגות לא מבינים איך הם רבים על שטויות. אבל הם לא רבים על המשותף שייכים, אלא זו התנקות של הרבה דברים לא מעובדים. חייבים לשבת לעבד על בסיס קבוע מה שקורה בינינו. זה לא יקרה סתם ככה מעצמו. חייבים להתעמק בזה".

"כשאנחנו התחתנו התחלתי ללמוד לתואר שני", משתפת מירב, "והיה לי ברור ששנינו מגויסים לל' הצפוף. שמואל היה המום ושאל אותי: אז מתי אנחנו חיים? בשבת? פעם בשבוע אנחנו נפגשים? אז בחרנו להיות חיים פשוטים יותר כדי לחזק את המרחב הזוגי. זה לא קושי ומאמץ, זו השקעה עם כיף גדול ופירות בצידה. היינו יושבים שעות יחד. זה לא מתאים לכל זוג, גם רמת החיים היום יותר תובענית, אבל הרעיון ביסודו הוא שצריך ללמוד שפה של גוף, של נפש, של עצמנו, של בן הזוג. צריך להשקיע בזה זמן. זה לא קורה לבד. ובהשקעה, כמו בהשקעה כלכלית - יש תשואה".

כשאני שואלת אותם מה הם מאחלים לזוגות, מירב עונה: "שתהיה התחדשות. מי שמגיע עם אומן בברית שלו - זה מחזק מאוד. אנחנו לא סתם יחד, שם ה' קרוי עלינו, זה נותן הרבה כוח. לעשות לעצמכם אי זוגי משלכם".

כמו לשחרר סתימה בצינור

מה קורה כשאדם נתקל בקושי זוגי ולא יודע למי לפנות והכול נאגר בבטן עד פיצוץ? בשאלה הזאת דנו לפני כמה שנים ישי לוי, או מנכ"ל תנועת הקירוב 'מעייני הישועה', ואביחי בוארון העומד בראשה. הם ראו שאל רבני הקהילות של הארגון מגיעים חברי הקהילה עם פניות בנושאי שלום בית, אבל חמור מזה - אנשים שלא מרגישים בנוח לפנות, אוגרים ואוגרים עד שכבר מאוחר מדי.

אריאל שרשבסקי (43) מנהל את מיוזם 'ברוב יועץ' של 'מעייני הישועה' ומאמין גדול בייחודיות התוכנית: "אנשים כיום מתקשים לפנות לעזרה. יש חסם של בושה, והטלפון, האנונימיות והמענה המיידי מאפשרים לנרמל את המצב, לפרק את הבעיה ולהפוך בעיה גדולה ונוראה למשהו שאפשר לעבוד עליו. המוקד הוא כמו חדר מיון להגשת עזרה ראשונה, מה שמסתבר שלפעמים מיותר תהליך ארוך, כי במאמץ קטן ומיידי אפשר לאתר את החסם ולחזור למה שאמור להיות: שהבית הוא מרכז הכוח ונותן הכוח ולא שדה קרב שסוחט ממך כוחות".

הפנייה למוקד נעשית באמצעות הטלפון, המייל, הוואטסאפ או אתר האינטרנט. שרשבסקי מספר שהמוקד מאויש על ידי 12 רבני הקהילות של הארגון ואנשי טיפול מקצועיים. כולם מתנדבים לעניין ומשובצים במשמרות לאורך כל השבוע ולאורך כל שעות היום.

"הרבנים שעונים הם אנשי מקצוע בתחום. לא משחקים עם הנפש. ואם משהו במוקד מקבל פנייה בתחום שהוא לא מתמחה בו, הוא יעביר אותה הלאה לגורם הרלוונטי. לפעמים טלפון מספיק, שיחה אחת או יותר. במקרה הצורך אדם יכול לקבל טיפול מסובסד בכל מקום בארץ אצל רשימה ארוכה של אנשי מקצוע שאנחנו עובדים איתם".

אתה זוכר סיפור מכונן?

"יש המון..." הוא מתקשה לבחור. "לא חסרות שיחות שרק השיחה התחילה וכבר מתייפחים מעבר לקו בבכי, יש הירגעות מעצם היכולת לשתף. אדם מתקשר עם תחושה שבן הזוג שלו הוא האדם הכי גרוע בעולם, ואחרי שיחה משותפת - אם בן הזוג מצטרף - הם נוכחים לראות שגם הצד השני בסוף רוצה באותה מטרה, שהכול ילך לטובה".

הוא מספר על זוג שאחרי החתונה הכלה ברחה לבית הוריה. דרך הטלפון, באומנות עדינה, המוקדן הצליח לאתר את נקודת הפיצוץ ולגרום להבנה, סליחה, קרבה ותיקון. סיפור אחר הוא על זוג שהיה עיימות גדול בין אחד מהם להורי הצד השני, והליווי במוקד העביר את הפסים מכאוס וזועתי לתקווה, להבין שיש אלטרנטיבה ושבסוף כולם רוצים טוב.

"שוב ושוב מתברר איך בעבודה קצרה ועם כלים מתאימים אפשר לפתור דברים שנראים לכאורה מפלצתיים. זה כמו סתימה רבת שנים, שהאדם רגיל באוטומט לרוקן את האמבטיה עם דלי לכיור, כי סתם, מה לעשות. וכשמישהו עוזר לו בפעולה פשוטה לחלץ איזה גוש לכלוך שסתם לו את הצינור - הופ, המעבר נפתח, הכול משתחרר".

אחד העקרונות החשובים ב'רוב יועץ' הוא המענה הראשוני והמיידי. "זה חשוב, כי אם עונים מייד כשהאדם נמצא במצוקה, הוא במקום כזה שכבר מניע אותו לעבודה. אם לא הצלחנו לענות וצריך לחזור אליו בהמשך או פתאום הוא כבר לא בעניין לדבר או שהוא לא בסביבה שקטה". זו הסיבה שהם עמלים על הכנסת תורן משנה, משיב שיהיה בכוננות במערכת וידאג שאם יש שיחה שממתינה על הקו כמה פעמים היא תופנה למוקדן נוסף.

מה לב החזון שלכם?

"ליצור מצב שאף אחד לא יישאר עם מועקה ויאכל את עצמו מבפנים. תשועה ברוב יועץ. מהניסיון הרב אני יכול לומר שאנשים פונים, ואין פה שיפוטיות, אף אחד לא חייב כלום. יש פה רק שיתוף שבסוף גורם גם לבן הזוג או לבת הזוג להצטרף לתהליך".

שרשבסקי מספר על ממוצע של עשרות שיחות טלפון בשבוע. "אחרי שבת או חגים תמיד יש יותר פניות", אבל באופן כללי הוא מתאר צורך מהשטח שהולך וגובר. "העולם באטרף וסדרי העדיפויות מעוותים. אדם בוחר שלא להשקיע בטיפול כי זה עולה הרבה כסף, אבל זה תירוץ, כי אנשים משקיעים סכומים עצומים באינספור הוצאות זניחות בחשיבותן. פעם היה יותר זמן לקשרים, להתייחס, להיות, לפגוש, לאפשר שוני, בלי לרטון או להיחסם מול כל מה ששונה ממך או מהציפייה שלך".

שרשבסקי, יחד עם מנכ"ל הארגון הרב ישראל דוב'מינר והעומד בראשו אביחי בוארון, משקיעים במיוזם הרבה זמן, כוח ומשאבים. "מבחינתנו זו זכות לעזור לאנשים לחזק את ביתם. בסוף זאת השראת שכינה בעם ישראל בפועל ממש, בפרטים. זו מטרת העל". ●

צילום: לירון מולדובן

התחלה // נולד וגדל בעיר חיפה, שם בילה את רוב שנות ילדותו. "גדלתי כדור שני לניצולי שואה. הוריי עברו את השואה כילדים קטנים ובסוף שנות הארבעים הצליחו לעלות ארצה. על אף שלא היה מחסור בבית, אצלנו לא זרקו לחם".

אבא // דוד ברנבוים ז"ל. יליד ברית המועצות, ברח יחד עם אימו לאוּבְּקִיסְטֶן וכך צלח את שנות המלחמה, עד שעלה לארץ ב־1949. "היה קצין בצה"ל והחדיר בי את הערכים של תרומה למדינה". עבד כמנהל ייצור במפעל תעשיות רכב.

אמא // יהודית ברנבוים (81). נולדה בדרום פולין בעיצומה של המלחמה, הוסתרה אצל משפחה נוצרייה וגדלה בשם מריה. בסוף המלחמה התאחדה עם אימה ואחותה שניצלו. אביה נתפס ונרצח כשיצא מהמחבוא להביא מזון. עבדה כמורה בבית ספר יסודי.

מצטיין ומדריך // בילדותו עברה המשפחה להתגורר בחדרה למשך כמה שנים, ולכן התחיל ללמוד בבית הספר 'אחד העם' בחדרה. לאחר מכן עבר לבית ספר בחיפה, ואת לימודי התיכון עשה בבית הספר הריאלי העברי בחיפה. "מאז ומתמיד הייתי תלמיד מצטיין, גם מבחינת הפעילות החברתית. הייתי רשג"ד ומדריך בתנועת הצופים ופעיל בחברת התלמידים בתיכון. עשיתי הרבה יותר מאשר ללמוד".

עתודאי // כבר מגיל צעיר חלם להיות רופא. "בתור ילד סבלתי ממחלת האסתמה, שהפריעה לי מבחינה רפואית. ניהלתי מאבק מול צה"ל כדי לקבל פרופיל בר גיוס. בכיתה י"א הבנתי מהרופאים המטפלים שלי שהפרופיל שלי אמור להיות מאוד נמוך ומתאים לשירות כשק"מיסט בצה"ל. זה לא התאים לחינוך שינקתי מבית. לכן בשלב מוקדם החלטתי שאני לא מוכן להתגייס בצורה כזאת, בעוד בני המחזור שלי יהיו טייסים ולוחמים. מאחר שרציתי להיות רופא, סימנתי לעצמי כמטרה להיות רופא כבר בצה"ל וללכת למסלול עתודה אקדמית ברפואה".

אל הנגב // הוא בחר ללמוד בבית הספר לרפואה באוניברסיטת בן גוריון בנגב. "בתחילת שנות השמונים הייתה שם שיטת לימוד ייחודית ששילבה בשלב מוקדם בהוראה חשיפה לחולים, אחת לשבוע. זה מה שיצר את הקשר בין הלימודים המשמיימים ובין היעד הסופי: לטפל באנשים. בשנים הראשונות כסטודנט בעיקר נחשפתי ליצירת קשר עם המטופלים. תפיסת ההוראה של הפקולטה לרפואה בבן גוריון שולבה בהמשך גם בפקולטות אחרות לרפואה, שהבינו שפרט לידע המקצועי צריך להתעסק גם בתקשורת וחיבור למטופלים".

סטאז' חברתי // לימודי הרפואה נמשכו שש שנים, ואחריהם החל בשנת סטאז' בבית החולים סורוקה בבאר שבע. גם במהלך שנות הלימודים פעל בתחומים נוספים והיה רכו הדרכה בשבט ניצני הנגב, רכו פר"ח וכן אח בחדר המיון, וגם ניהל את בנק הזרע של סורוקה.

החצי השני // ד"ר סילבינה פרידלנדר-ברנבוים, מומחית לרפואת הפה במרכז הרפואי שיבא בתל השומר. השניים הכירו במסדרונות בית הספר לרפואה. "הייתי המתרגל שלה באנטומיה, ולקחנו את ההוראה למקום אחר". בהמשך הדרך עברה להתמחות ברפואת שיניים. "אשתי ראתה בכך דרך לשלב בין הקריירות שלנו למשפחה".

עולה על מדים // עם סיום הלימודים

ד"ר ארז ברנבוים

58 נשוי לסילבינה, אב לארבע בנות תושב רעננה מנהל בית החולים אסותא באשדוד

עבר מחיל האוויר חזרה לצבא הירוק, חיל הרפואה, שם שימש כמפקד המרכז לשירותי רפואה. "הובלתי את הפרויקט שבו חיילי צה"ל עברו לקבל טיפול בקופות החולים, מה שהיה אמור לשחרר רופאים צבאיים לתפקידי קצה וליחידות השדה. לצערי בהמשך הוא נעצר ועד היום מבכים על כך". בד בבד, בעיצומו של השירות, הצבאי בחר להתמחות ברפואה פנימית בבית החולים מאיר בכפר סבא.

מתאזרח // אחרי עשרים וחמש שנים השתחרר מצה"ל. הוא עשה התמחות במינהל רפואי, ולאחריה מונה לתפקיד סגן מנהל בית החולים מאיר בכפר סבא. "זאת הייתה סגירת מעגל, זה היה בית החולים שבו התמחיתי ברפואה פנימית". אחרי ארבע שנים התקדם לתפקיד מנהל בית החולים הגריאטרי 'בית רבקה' בפתח תקווה.

מבריא ומרחיב // זמן לא רב אחרי שנכנס לתפקיד קיבל פנייה ממנכ"ל מכבי להוביל את בית החולים אסותא אשדוד כמנכ"ל בית החולים. בימים אלה מלאו שלוש שנים לכהונתו. "הגעתי כדי לייצב את בית החולים שהיה במצב קשה מבחינה כלכלית ומבחינת תהליכי הניהול הפנימיים. כמה חודשים אחרי שהגעתי נכנסה

מצאתי את עצמי נשאר בקריירה צבאית יותר מעשרים שנה, בניגוד לציפיות המקוריות שלי. ראיתי חשיבות להישאר במערכת ולהשפיע עליה".

ממשיך כסדר // בשנה הראשונה, שבה התגורר עם המשפחה בבסיס חיל האוויר בחצרים כחלק מהתפקיד, הוא שובץ ככונן בליל הסדר. "הזמנו את כל המשפחה לעשות אצלנו את הסדר. ברגע שמזגנו כוס ראשונה הקפיצו אותי יחד עם צוות של יחידה 669 לפיגוע דקירה בנווה דקלים. פנינו פצועה לסורוקה. הספקתי לחזור ולהמשיך את הסדר, אך כשהגענו לחד גדיא הוקפצתי בשנית, הפעם לחייל פצוע במרחב עזה. עד היום בני המשפחה זוכרים לי את ליל הסדר הזה".

שירות מכונן // גם יתר השירות הצבאי היה שזור באירועים מכוננים. אחד מהם הוא הקמת בית חולים קטן בבסיס תל נוף לקראת חזרתו של גלעד שליט משבי החמאס בעזה. "הייתה לי הזכות להיות שותף בהיבט הרפואי למהלך שהיה מאוד משמעותי בזמנו. היה צריך לבדוק ולראות במהירות שמצבו הרפואי והנפשי תקין לפני שהוא נחשף לציבור. זה היה אירוע מרתק".

מוביל הפרטה // בתפקידו האחרון

במגרש הביתי

בוקר טוב

סדר היום מתחיל בסביבות חמש וחצי בבוקר. אחרי אספרסו, יוצא לפעילות גופנית של ריצה או אימון. לבית החולים בדרך כלל מגיע לפני השעה שמונה, עובר על דו"חות האחיות והרופאים על אירועים חריגים מהיום הקודם, קורא תקשורת רלוונטית ואז ממשיך ליום שלם שמרביתו סיוורים ופגישות בבית החולים. מסיים את העבודה בשעות הצהריים המאוחרות. "הדבר הכי פחות נעים ביום הוא העומסים הכבדים בנסיעה חזרה לאזור רעננה". לפעמים מצליח לגנוב עוד אימון בסוף היום.

השבת שלי

"זמן למשפחה. מאוד חשובה לי ארוחת יום שישי שכוללת קידוש. משתדל שכל הבנות יגיעו, כולל בני הזוג. זה אירוע כמעט קדוש. לאחר מכן עובר על עיתוני סוף השבוע. בנוסף לכך אני עושה פעילות גופנית משמעותית, עם הריצה הגדולה של השבוע, בדרך כלל עם חברים יוצאי צה"ל".

פלייליסט

"עדיין מחובר לזמרי הילדות שלי כמו לאונרד כהן וג'ים קרואצ'".

צאניות לופט

"כולנו חיים על הקרקע. מתקשה לבחור דמות ספציפית, אבל מתחבר דווקא לדמות הספרותית של הרופא בספר 'מגילת סאן מיקלה' שכתב רופא שבדי בשם אכסל מונטה. מהווית של מונטה יש קסם ברפואה שמתחולל בקשר בין הרופא למטופל".

משאלה

"לראות ממשלה יציבה, על בסיס מפלגות יהודיות, שתוכל להתמודד עם האתגרים שלפנינו. צריך משילות גבוהה שתאפשר לפתור בעיות עתידיות, כמו העירוכות למתן שירות רפואי ראוי לגידול ולהזדקנות האוכלוסייה בישראל בעוד עשר שנים".

לפחית אותי

"ההיסטוריה המשפחתית שלי. אבי וסבי נפטרו בגיל ששים. אני מקווה שהגנטיקה לא תהיה יותר חזקה מכל מה שאני עושה כדי לדחות את הקץ ולשמור על הבריאות שלי".

כשאיה גזול

"יכול להיות שעוד אהיה מורה".

הקורונה שאתגרה אותנו עוד יותר".

מפעל חיים // פרט לתהליך הייצוב והניהול השוטף, התחדדה ההבנה שבית החולים קטן בגודלו הפיזי ביחס לצרכים של אשדוד - העיר החמישית בגודלה בישראל, וסביבותיה. "מאז אני עוסק בהרחבת בית החולים, תוספת תקני מיטות וגיוס כספים לבינוי נוסף של בית החולים. זה התפקיד הכי מאתגר שהיה לי עד היום ואני מתייחס אליו בהרבה מובנים כמפעל חיים. אני מקווה שנצליח להכפיל את מספר המיטות של בית החולים, כדי שיוכל לתת מענה ראוי ומלא לתושבי אשדוד והסביבה". במקביל משמש כמרצה באוניברסיטת אריאל בתחום המינהל הרפואי.

הנחת // ארבע בנות. שני (30) רופאה בסטאז' בבית החולים איכילוב, מאיה (26) לומדת ראיית חשבון במרכז הבינתחומי, עדי ושרון, תאומות זהות (22), השתחררו לאחרונה מצה"ל ולומדות לפסיכומטרי.

אם זה לא היה המסלול // "כנראה שהייתי פרופסור להיסטוריה באוניברסיטה, בדגש על ההיסטוריה של מלחמת העולם השנייה. זה הנושא השני שתמיד עניין אותי". ●

מיחם הפלא

המיחם הטכנולוגי לשבת לחיים קלים ובטוחים יותר

UNIVERSE

מס. 1 באיכות ובביצועים

בטיחותי יותר

עוצמתי יותר

חסכוני יותר

קיים בגדלים: 20, 16, 13, 10, 8 ליטר

- ✓ מתאים לשימוש עם גנרטור חסכוני בצריכת חשמל
- ✓ העברה אוטומטית למצב שמירת חום
- ✓ ברז מסיבי ומיגה עוצמתית
- ✓ בידוד כפול 2.5 ס"מ, זפנות קרות ושמירה טובה של חום
- ✓ בטיחותי ביותר פיוז הגנה מפני סמכרורה גבוהה והתחממות יתר
- ✓ גוף פנימי נירוסטה איכותית מסוג 304
- ✓ צריכת חשמל פחות משליש ממיחמים רגילים

נורלייט בע"מ יבוא ושיווק מוצרי חשמל. לפרטים *5419 www.universe.co.il

מוקד הזמנות ארצי: *2757

מפסיקים לתרום לחברת החשמל!

הידעתם? חימום הבית בחורף שלא באמצעות מזגן יכול לעלות פי שניים ושלושה מעלות החימום במזגן

חימום באמצעות	עלות לשעה*
מפזר חום	1.1 ₪
תנור ספירלה	1.15 ₪
רדיאטור	1.1-1.37 ₪

מזגן 1 כ"ס 41 אג' בלבד

*ע"פ בדיקת אתר מדור

מפסיקים לשלם סתם. בחורף, מחממים רק באמצעות מזגן שקונים בחשמל הקרן!

מזגן הייסנס 1 כ"ס דירוג A דגם סטאר 12 star

כולל הובלה והתקנה

1,550 ₪

מזגן 1 כ"ס דירוג A דגם קלאסיק 10 שירות ואחריות אלקטרה

כולל הובלה והתקנה

1,650 ₪

36 תשלומים

סניף ראשי בני ברק רבי עקיבא 29	סניף ירושלים מלכי ישראל 53 גאולה	סניף ביתר עילית החוזה מלובלן 35	סניף בית שמש נחל ניצנים 8 (מתחת ים חסד)	סניף אשדוד אליעזר בן הורקנס 16	סניף חיפה ברכת משה (השילוח) 29	סניף נתניה יוסף סמל 10
--------------------------------	----------------------------------	---------------------------------	---	--------------------------------	--------------------------------	------------------------

כרטיס כניסה לחיים

הילודה שלהן.

למה אין יותר חותמים על 'אדי'? במקביל הטיפול בחולים סופניים השתפר מאוד בשנים האחרונות, וכך אפשר להחזיק חולה בחיים גם כשהוא כבר לא יכול לנשום באופן עצמוני. התוצאה היא ניתוק בין עובדת הפסקת הנשימה העצמונית ובין המשך פעילות הלב בעזרת הנשמה מלאכותית למשך שעות, ימים ואף שבועות, מה שמאפשר השתלת איברים מהמתים. במקביל גברה מהימנות הבדיקות לקביעת רגע המוות המוחי-נשימתי. וכך ניתן לקבוע שהחולה שלפנינו, שאינו בהכרח כלל ומוחו נפגע באופן בלתי הפיך, לא יוכל יותר לנשום לעולם, ולכן ייחשב למת גם מבחינה הלכתית לפי רוב הפוסקים. בקרוב נוכל כנראה להדפיס איברים, אבל עד אז אני שואלת: למה אין יותר חותמים על כרטיס אדי?

עמותת אדי עוסקת בקידום השתלות האיברים בישראל, וכ-10 אחוזים מתושבי המדינה חתומים על הכרטיס. תורם אחד יכול להציל כמה אנשים. אפשר ליטול מהתורם - בדרך כלל אדם שראשו נפגע בתאונה אך הוא היה בריא עד עתה ואיבריו נותרו שלמים - את שתי כליותיו, את שתי ריאותיו, את ליבו, את כבדו, חלקים מעורו ואת שתי קרניותיו, כל אלו מצילי חיים או ראייה. וזהו נוסח המשפט המרכזי בכרטיס אדי: "בתקווה כי אוכל להועיל לזולת, אני מצווה בזה ותורם לאחר מותי, לצורך השתלה בלבד, את איברי גופי שהזולת יוכל להיעזר בהם להצלת חייו". פוסקי ההלכה מציעים להוסיף ליתר ביטחון "בתנאי שאיש דת לפי בחירת המשפחה יאשר את התרומה לאחר מותי", אף על פי שהחוק הישראלי מקפיד על נטילת איברים רק אחרי מוות מוחי-נשימתי.

החתימה על הכרטיס היא הצהרה של החותם, אך אין לה שום תוקף חוקי. תמיד נדרשת הסכמת המשפחה לתרומה. הסיבה הנפוצה ביותר לסירוב המשפחה לתרומת איברים היא חוסר הביטחון בנוגע למה שהנפטר באמת רצה, והחתימה על הכרטיס מסמנת לבני המשפחה מה היה רצון הנפטר ומקילה על עליהם להסכים לתרומת איבריו.

החששות שמונעים את ההסכמה לתרומה הם שחיי החולה יופסקו כדי להשתמש באיבריו לתרומה, וכן חשש רוחני-סגולי-רגשי מכך שחלק מאיבריו לא ייקברו עמו. לגבי הנקודה הראשונה אפשר לומר בבירור שאין חשש שאדם שנמצא במצב של מוות מוחי לא יטופל כנדרש, ולו רק בגלל שהטיפול הדרוש לשמירת איבריו של אדם הנמצא במוות מוחי הוא קריטי כדי שאיבריו יוכלו לשמש לתרומה. החוק מחייב גם שהצוות המטפל בפצוע הנוטה למות ינותק לגמרי מהצוות המטפל בתרומה. לגבי החלק הרגשי - אומנם הוא מאוד מובן, אבל על כף המאזניים עומדת הצלת חיים, ואין דבר העומד בפני פיקוח נפש. ואכן ביישוב שלנו מתווספים עוד ועוד תורמי ותורמות כליה אלמוניים, וכך בכל יישובי יהודה ושומרון. אלו הפנים היפות של העם הקדוש שלנו.

הרב הבר ז"ל שהכרתי והוקרתי עלה השמימה עם כיסים עמוסי זכויות, ואשתו רחל ממשיכה את דרכו. אני מאחלת שלא תהיה לה עבודה, ובכלל זה לכל הרופאים. בעצם - שרק לי תישאר עבודה. לידות זה החלק האופטימי של המקצוע. אותי מזמינים לבריתות. ●

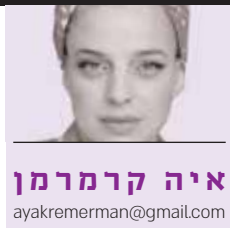
בין לבין מספרת חדווה על אבא ישראל, ועל איתי הנכד שנפצע, ועל אחותה-ביתו ציפי רימל ז"ל שנהרגה באותה תאונה. וכעת, במוותו העצוב כל כך, ישראל ז"ל הביא חיים לשישה בני אדם - ריאה, שתי כליות, כבד, ושתי קרניות. כמה מתאים לו

גבורה גם לאחר המוות. את האדם הנמרץ והמיוחד הזה פגשתי בכנס שבו הוצג סיפורו של נכדו איתי רימל - ילד הניסים של שערי צדק, שנפצע קשה בתאונה וסיפורו האישי הוא סיפורו של כל בית החולים ושל כל העם כולו. פגשתי אותו כעת שוב בגבורת עוזו, כאשר לאחר מותו הפתאומי התברר שביקש לתרום את איבריו, ובאמת שישה מאבריו נתרמו לחולים שונים. כמה מתאים לאדם הגדול הזה להציל בני אדם גם אחרי מותו. אבל אני בעצם מכירה עוד צד שלו, צד שמאחורי הקלעים.

אני אוהבת לצייר מימים ימימה. לאחרונה גיליתי מסגרת אינטימית שמאפשרת לי להתפרע על הקנבס בלי שהמורה תתערב לי בציור, או שתתעצבן על כך שאני לא ממושמעת וסתם שופכת צבע. מי שמאפשרת זאת היא בחורה מקסימה בשם חדווה בריסק, בתו של ישראל גנץ ז"ל, האדם הנ"ל. בין לבין מספרת חדווה על אבא ישראל, ועל איתי הנכד שנפצע, ועל אחותה-ביתו ציפי רימל ז"ל שנהרגה באותה תאונה. וכעת, במוותו העצוב כל כך, ישראל ז"ל הביא חיים לשישה בני אדם - ריאה, שתי כליות, כבד, ושתי קרניות. כמה מתאים לו. את התהליך כולו ליווה הרב שפרן, שהדגיש שבמעשה זה גלום חסד עם המתים ועם החיים.

תרומת כליה - מגיל מבוגר. בעבר כאשר אדם נפגע באיבר חיוני באופן אנוש דינו היה נגזר למוות. לא היו חלקי חילוף ללב, לריאות או לכבד שנפגעו באופן בלתי הפיך, והחולה ספר את ימיו והתכונן לפטירתו. אולם בדורות האחרונים התפתחה חוכמת הרפואה והתחיל עידן השתלת האיברים. ההשתלה האידיאלית היא השתלה של איבר מלאכותי או של איבר שניטל מבעל חיים, כמו מסתם ללב ממסתם או מלב של חזיר. אולם לרוב, לאיברים החיוניים אין תחליף אלא באיברי אדם תקינים, וברור שכדי להשתיל איבר בחולה צריך שהאיבר הזה יילקח מאדם שהיה במצב בריאותי תקין. אבל לכאורה, נטילת איבר חיוני מאדם עלולה לגרום למוותו, ואכן התברר שתרומות הלב הראשונות בדרום אפריקה בשנות השישים כללו למעשה את רציחת התורם - הכושי, ונטילת ליבו כדי להציל את החולה הלבן. בעבר גם הייתה רווחת תופעת דחיית האיברים המושתלים על ידי גוף הנתרם, אך תרופות חדשות ממתנות מאוד בעיה זו.

ישנם איברים כמו כליה שניתן לתרום מאדם חי, שהרי התורם יכול לחיות עם כליה אחת במקום שתיים. ועדיין תרומות מחיים הן עניין מסובך ומסוכן בעיקר לתורם. עם כל זה שיש עלייה מדהימה במספר התורמים, אני אומרת שצריך לנשום עמוק לפני שבחרים במסלול הזה. חלק גדול מהתורמים הם צעירים מאוד, בשנות השלושים לחייהם. זאת רק תחילת החיים. היותם בריאים כעת איננה מוכיחה מאומה על נטייה לתחלואה שעלולה להתפתח בעשור הרביעי והחמישי לחייהם. הניתוח הוא ניתוח בטן גדול, כואב, מגביל, ולמרות ההתפעמות שלי ממפעל 'מתנת חיים' ומהרבנית רחל הבר היקרה ומחוס ליבה, אני חושבת שצריך לשים קצת ברקס להתלהבות חסרת הרסן של בני ובנות הציבור שלנו, טובי הלב והנשמה. חכו עד גיל חמישים לפחות! אצל הנשים זה ברור יותר, כי הן בדרך כלל ממתנות לפחות עד גיל ארבעים כדי לסיים את תוכנית

איה קרמרמן
ayakremerman@gmail.com

מה אכפת לך להתפלל על עצמך?

התכתבות אגבית עם חברה לפני כניסת השבת הזכירה לי שלאהוב ולברך את עצמנו וגם להתפלל על הטוב לאחרים הם דברים פשוטים אבל בהחלט לא מובנים מאליהם

מורגלים שמישהו מבקש עלינו ברוחב לב. נתינה בלי אינטרס הפכה לזרה לנו. בוודאי פשטנו מעלינו את הציפייה הזאת מאנשים רחוקים, אפילו שמסתמן שיותר קל לשמוח בשמחת רחוק מאשר אדם קרוב. אם חברה מופתעת או מתרגשת שאני מבקשת בשבילה הרים וגבעות, אני צריכה לתקן משהו. איך הגענו למצב שאנשים מופתעים שאנחנו מתפללים על אחרים ומברכים אותם מתוך אהבה ונדיבות לב? בכלל, מה אכפת לנו להתפלל על אחרים שאך טוב וחסד ירדוף אותם? זה עולה לנו משהו? זה מקטין את ההקשבה של ה' לתפילות שלנו? לה' יש רק חמש דקות ביום להקשיב לנו, ורק מה שנכנס בחמש הדקות הללו יתקבל? למה לא להתפלל ברוחב לב על אחרים? זה יצמצם את השפע האלוהי שמכוון אליי? אנחנו טועים לחשוב שאם למישהו אחר יש משהו, זה כנראה בא על חשבוננו. מה קרה ללהאמין שאין מלכות נוגעת בחברתה? אושר, בריאות איתנה, נחת יהודית מהילדים, זיווג הגון, הריונות קלים, זוגיות בריאה ומשמחת, עבודת ה', קידוש השם, שמחה, אמונה, ביטחון, יראה, תפילה. כשיש למישהו אחר את כל הטוב הזה, זה לא אומר שהוא לוקח אותם ממה ששלי. יש מלאי אין-סופי מבעל השפע.

ג. להודות על הטוב.

צודקת החברה. הלוואי שהייתי זוכרת יותר להודות על הטוב. לראות את הטוב כל הזמן, על אמת. לברך עליו בכוונה, עם הבנה על מה אני מודה. הלוואי שהייתי זוכה להתבונן תמידית על החיים שלי בידיעה שכל זה בחסד ניתן. הלוואי שהייתי יותר שמחה בחלקי. הלוואי שהייתי מבקשת את שחברתי ביקשה. הלוואי שכולנו היינו. היה פה נעים יותר. יש לנו כל כך הרבה יותר ממה שאנחנו צריכים, אפילו אם נדמה לנו שלא כך המצב. להיות בהודיה על מה שיש? דווקא בזה אנחנו חסרים. דווקא על זה ראוי להתפלל לתוספת.

לא גרועות יותר מאנשי סדום

בשבת שחלפה קראנו על אברהם אבינו שעמד והתנצח עם הבורא שלא ישמיד את סדום על אנשיה. אנשי סדום היו האנטיזה של אברהם. זה לעומת זה נבראו. איפה שאברהם אבינו נהג ברוחב לב - הם קמצו ידם. רשעים היו ורשעותם ומעשיהם האיומים לא היו כמוסים, זו הייתה גאוותם. אברהם אבינו ידע הכול, ולמרות זאת הוא העז לעמוד ולהתווכח עם ה' להצילם, עמד והתפלל עליהם כאילו היו חבריו. גם אם יש ימים שאנחנו מרגישות לא ראיות או לא מאמינות בעצמנו מספיק כדי לבקש ברכות אין סוף, אף אחת מאיתנו לא מאמינה שהיא רשעית כמו אותם רשעים. אף אחת מאיתנו לא תחשוב לחתוך את כפות רגלי האורחים, או תחכה לסקול את האורח של השכן. אז אם אברהם אבינו האמין שצריך להתפלל על כאלה אנשים איומים, לבקש את היקר ביותר, החיים, מה אכפת לכם להאמין שאתם טובים וראויים ולהתפלל על עצמכם?

חברה שלי, ביקשתי בשבילך שתהיי מאושרת. שתרגישי שאת מגשימה את עצמך בכל יום מחדש. שלא תפסיקי לרצות להתפתח ולהתעצם. שתהיה לך נחת מהבן שלך, שתזכי לראות אותו צומח להיות אדם מופלא. ביקשתי בשבילך זוגיות איתנה מלאה בחברות, ריגוש, מקום להניח את הראש ולהסיר את עול העולם, מישהו לגדול לצידו, להזדקן איתו. ביקשתי בשבילך בריאות לך ולאהוביך. ביקשתי בשבילך פרנסה בקלות, שלא תיאלצי להחסיר שום פינוק כי אי אפשר. ביקשתי בשבילך צחוק, חברות טובות, שמחת חיים.

אני מקווה שלא ביקשת את כל אלו, לא מהטעות לחשוב שהם לא מגיעים לך, אלא כי יש לך כבר הכול. ●

אם חברה מופתעת או מתרגשת שאני מבקשת בשבילה הרים וגבעות, אני צריכה לתקן משהו. איך הגענו למצב שאנשים מופתעים שאנחנו מתפללים על אחרים ומברכים אותם מתוך אהבה ונדיבות לב? בכלל, מה אכפת לנו להתפלל על אחרים שאך טוב וחסד ירדוף אותם? זה עולה לנו משהו? זה מקטין את ההקשבה של ה' לתפילות שלנו?

"אני עושה הפרשת חלה. מה לברך אותך?" עניתי לחברה שסימסה לי מזל טוב ליום ההולדת. חיכיתי ל"מקליד/ה..." אבל אפילו שני פסים כחולים לא נראו באופק. אנחנו כבר לא טובים בלחכות לתשובה, התרגלנו שאנשים זמינים נון סטופ. חיכיתי כמה דקות, אבל לשבת יש ל"ז מלחיץ משלה. מה כבר חברתי יכולה לבקש? תהיתי. יאללה, נלך על זה ומקסימום אם היא תפתיע בבקשה אקזוטית אחזור להתפלל עליה בהדלקת נרות. אני אוהבת שבתות שנכנסות מוקדם. על פניו זה אמור להלחיץ, אבל בין אם שבת נכנסת ברבע לחמש ובין אם היא נכנסת בשבע ורבע, אני מאחרת להדלקת הנרות באותו מספר דקות. אי לכך ובהתאם לזאת אני עושה הפרשת חלה, תמיד. להכול אני מוצאת זמן, רק לא לחכות לתשובה מחברה על מה להתפלל. אז התפללתי. אחרי שעה היא ענתה: "רק להודות על מה שיש ולשמור על כולם בריאים". "ביקשתי בשבילך הרבה יותר", עניתי. "אמן אמן. את מרגשת אותי. תודה".

אני לא גרויסע-מציאה, אז מה?

שיחת ווטסאפ אגבית באמצע הכנות לשבת הייתה יכולה לפרוח לי מהראש בקלות. אבל לא. היא נתקעה שם. כל רגע הרגשתי שעוד רובד של לימוד מגיע אליי במתיקות. אז מה למדתי?

א. מה אכפת לך לאהוב את עצמך?

אם נניח לרגע את האופציה שאין לה אמונה ביכולת הברכה שלי (אישה חכמה וצודקת), הרי לא אני המברכת. זו המצווה, זה אבא יתברך. אז למה היא לא קפצה על ההזדמנות לבקש עולם ומלואו? האמת, התבאסתי שחברתי ביקשה רק בריאות. לא כי זה לא חשוב, אלא כי היא גימדה את כל הברכות הנוספות שהייתי רוצה בשבילה. תהיתי למה אין לה אומץ לבקש הכול מכול כול. לליאור שי ז"ל, חבר שלנו שנפטר לפני שנה, הייתה מנטרה: "מה אכפת לך לאהוב את עצמך?" נשמע שטוטי לא? כולנו אוהבים את עצמנו, לא? אנחנו יודעים שלא. רובנו לא חיים בשלום עם עצמם. מתפיסת המראה שלנו, שנלחמת בחירוף נפש בעולם הפילטרים, ועד לרגשות האשם בלילה. על איך שהתנהגנו, על המילים המיותרות שדיברנו, המעידות ועיגול הפיגות מתוך עצלות. אנחנו מסתכלים בראי ויודעים את האמת המרה: שאנחנו לא א-גרויסע מציאה. מי שלא אוהב את עצמו לרוב מרגיש שאינו ראוי. להצלחה, לשמחה, לזוגיות או לברכות אין סוף. אנחנו חסרים באמונה שמגיע לנו יותר מרק לשמור על הקיים. כאמרתו של רבי שמחה בונים מפשיסחה, אנחנו מאמינים גדולים בפתק בכיס השמאלי שמזכיר לנו ש"אנוכי עפר ואפר" ושוכחים שבכיס השני אמור להיות פתק שעליו כתוב "בשבילי נברא העולם".

בנוסף לכך, אנחנו הנשים ממעטות להתפלל על עצמנו, לבקש נטו בשבילנו, בלי שנחשוב שזה אנוכי מצידנו. איך אני יודעת? בכל פעם שאני כותבת טור נשי שמעודד אותנו להעצמה, אני מקבלת עשרות מיילים של תודה: "שכחתי שזה אפשרי", "שכחתי שיש לי את הצורך בכלל לקחת פוס לעצמי", "שכחתי כמה כיף זה להתעמל/ לשבת בשקט על חוף הים/ לקבל מסאז'/ לנשום בלי שמישהו יצעק אמא". אנחנו רגילות לג'נגל אי אילו כדורים באוויר, ולבקש שאף כדור לא ייפול וייפגע. אנחנו סופר וומניות, שכועסות על עצמנו על כל מקרה שכדור נפל, אבל שוכחות להתפלל על מי שמחזיקה את כל הכדורים האלה.

ב. מה אכפת לך לאהוב מישהו אחר?

ברגע שהיא כתבה "את מרגשת אותי", הלב שלי חטף קוץ. לחברה שלי אמור להיות ברור שאני רוצה בשבילה את כל הטוב שבעולם ומתפללת שה' יברך אותה בו. אבל אנחנו כבר לא

נשלוכם עליכן

בראש סרוג סוסו

חדש בבית החולים הציבורי אסותא אשדוד
סעודת ליל שבת עשירה לילדת ולמלווה
באווירה מרוממת וכשרה למהדרין

אורתופדיה

מערך קרדיולוגי

מחלקת ילדים

מערך אונקולוגי

מחלקת יולדות

בית החולים הציבורי
אסותא אשדוד
ע"ש סמסון | מקבוצת **מנבי**

מתאם קשרי קהילה:
הרב אברהם פלר
טל: 050-4172072

מתאמת קשרי קהילה נשים ויולדות:
גב' אדל (אודי) הגר: 053-4186601
טלפון מועדון יולדות: 072-3398332